

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobkyně:

2P Commercial Agency s.r.o., v konkurzu, IČO: 61458848,
se sídlem Praha 2, U Zvonařky 291/3,
zastoupena Mgr. Michalem Hanzlíkem, advokátem,
se sídlem Praha 4, Na Hřebenech II 1718/8

**proti
žalované:**

Odvolací finanční ředitelství
se sídlem Brno, Masarykova 427/31

za účasti:

AB Insolvence v. o. s., IČO: 24738115
se sídlem Praha 1, Na Poříčí 1046/24

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 2. 2017, č. j. 4936/17/5300-21442-711359

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněna na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované. Tímto rozhodnutím žalovaná společně zamítla odvolání žalobkyně, která byla podána proti sedmi dodatečným platebním výměrům Specializovaného finančního úřadu (dále jen SFÚ“), a tyto platební výměry žalovaná potvrdila. Konkrétně se jednalo o dodatečné platební výměry ze dne 28. 7. 2016, č. j. 209424/16/4200-12776-203936, 209426/16/4200-12776-203936, 209427/16/4200-12776-203936, 209428/16/4200-12776-203936, 209429/16/4200-12776-203936, 209430/16/4200-12776-203936, 209431/16/4200-12776-203936. Těmito dodatečnými platebními výměry byla žalobkyni doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červen až prosinec 2011 v celkové výši 254 484 331 Kč a současně jí byla uložena zákonná povinnost uhradit penále z doměřené daně v celkové výši 50 896 864 Kč. Důvodem neuznání nároku na odpočet DPH byl závěr SFÚ, že obchodní transakce s mobilními telefony, týkající se dodání zboží do jiného členského státu korporacím AGA Trade a FISTO Trade, byly zasaženy podvodem a že o tom žalobkyně vědět měla a mohla.
2. V napadeném rozhodnutí žalovaná uvedla, že aby plátcí daně vznikl právní nárok na odpočet DPH, musí být splněny podmínky nároku na odpočet vyplývající z § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“). Výjimku z tohoto principu představuje situace, kdy daňový subjekt uplatňuje nárok na odpočet daně podvodně nebo zneužívajícím způsobem.
3. Nárok na odpočet není dotčen okolností, že v řetězci dodávek je jedno z předcházejících nebo následujících plnění zasaženo daňovým podvodem, jestliže tuto skutečnost daňový subjekt nevěděl nebo vědět nemohl [viz bod 45 a 49 rozsudku SDEU ve spojených věcech C-439/04 a C-440/04 Alex Kittel a Recolta Recycling ze dne 6. 7. 2006 (dále jen „rozsudek Kittel“)]. Je proto nutné zkoumat existenci daňového podvodu a v případě jeho zjištění je k odepření nároku na odpočet daně nutno prokázat, že o tomto podvodu osoba povinná k dani věděla nebo vědět mohla a měla. Důkazní břemeno ohledně prokázání účasti daňového subjektu na daňovém podvodu leží na správci daně. K přenesení důkazního břemene na daňový subjekt dochází na základě tzv. vědomostního testu.
4. V posuzované kauze bylo zjištěno, že v šetřených zdaňovacích obdobích se žalobkyně účastnila obchodu s mobilními telefony v řádech sta milionů Kč za každé zdaňovací období. Mobilní telefony žalobkyně nakoupila od tuzemských plátců, osob registrovaných k dani v jiném členském státě a osob se sídlem ve třetí zemi. Tyto mobilní telefony prodala žalobkyně slovenským korporacím AGA Trade s.r.o. (dále jen „AGA Trade“) a FISTO Trade s.r.o. (dále jen „FISTO Trade“), které je obratem dodaly zpět do ČR korporacím Davolare Investment, s.r.o., (dále jen „Davolare Investment“), CENTIVU s.r.o., (dále jen „CENTIVU“), a ALLREAD plus s.r.o., (dále jen „ALLREAD“). Dle zjištěného toku peněžních prostředků poté úhrady peněz od těchto tří korporací dále probíhaly ve schématu korporací zobrazeném na str. 38 zprávy o daňové kontrole č. j. 199948/16/4230-22791-711235 (dále jen „zpráva o daňové kontrole“). Na konci tohoto schématu se nacházely ruské korporace ООО Компания Телефоны XXI Век a ООО RTI-Mobil, za něž byly činěny úhrady z bankovního účtu korporace LENZER INTERINVEST LTD (dále jen „LI“), společníka žalobkyně v období od 23. 3. 2009 do 22. 3. 2011.
5. Fakt, že obchodní případy, jichž se účastnila žalobkyně, byly součástí řetězce dodávek mobilních telefonů, který byl zasažen podvodem na DPH, byl dle žalované prokázán následujícími zjištěními:

6. Mobilní telefony, které žalobkyně nakoupila a z jejichž přijetí uplatnila odpočet daně, žalobkyně dále dodala na Slovensko korporacím AGA Trade a FISTO Trade. Tato uskutečněná plnění přitom vykazovala jako osvobozená dodání do jiného členského státu dle § 64 ZDPH, z jejichž uskutečnění tedy nebyla povinná odvést DPH na výstupu. Korporace AGA Trade a FISTO Trade zboží pořízené od žalobkyně obratem dodaly zpět do ČR korporacím Davolare Investment, CENTIVU a ALLREAD, u nichž byly zjištěny shodné rysy. Ve všech případech se jednalo o korporace sídlící na virtuální adrese, které byly jako plátcí DPH zaregistrovány několik měsíců před, případně až v průběhu šetřených zdaňovacích období. Registrace k DPH pak byla těmto korporacím zrušena během několika měsíců následujících po skončení šetřených zdaňovacích období v důsledku neplnění povinností. Korporace ALLREAD byla nekontaktní. Jediní jednatele korporací Davolare Investment a CENTIVU neměli žádné povědomí o ekonomické činnosti předmětných korporací a obchodech s mobilními telefony, kterých se měly tyto korporace účastnit. Z jejich svědeckých výpovědí naopak vyplývá, že v korporacích Davolare Investment a CENTIVU zastávali jednatele pozice tzv. bílých koní. Nevyjasněnou pak v jejich případě zůstala i otázka přepravy nakoupených mobilních telefonů ze Slovenska, kterou dle CMR listů měly provádět korporace Davolare Investment a CENTIVU. Ty totiž nevlastnily žádná motorová vozidla a provozovatel vozidla SPZ 6T7 9778 (korporace Dravus Europe s.r.o., DIC: CZ28625820), kterým měla být uskutečněna přeprava, na výzvu k poskytnutí informací nereagoval.
7. Ze zjištěného toku peněžních prostředků vyplynulo, že k předmětným korporacím směřovaly platby postupně prováděné korporacemi uvedenými ve schématu zobrazeném na str. 38 zprávy o daňové kontrole. Tyto platby přitom byly prováděny prostřednictvím bankovních účtů vedených u shodné bankovní instituce (korporace Raiffeisenbank a.s.) a příchozí platby z bankovních účtů jednotlivých korporací byly obratem v řádech několika jednotek či desítek minut odesílány na účet dodavatele. Jsou zde tedy patrný vzájemně a účelově koordinované platby realizované tzv. pozpátku. I korporace zapojené do posuzovaného toku peněžních prostředků byly nekontaktní, měly ryze formální sídlo, měly zrušenou registraci k DPH z důvodu neplnění povinností, nehrazení daňových povinností či snížení uplatněného nadměrného odpočtu po provedeném vyměřovacím řízení. V podaných přiznáních k DPH tyto korporace vykazovaly vysoké hodnoty uskutečněných a přijatých zdanitelných plnění převážně s minimální vlastní daňovou povinností, a přestože na jejich bankovních účtech probíhaly transakce ve velkých finančních objemech, byl za zúčtovací období rozdíl mezi počátečním a konečným stavem bankovního účtu téměř nulový.
8. Dle žalované je z výše uvedeného zjevné, že na posuzované obchodní transakce je nutno nahlížet jako na transakce zatížené podvodem na DPH.
9. Zjištění o nestandardním průběhu plnění uskutečněných v nalezeném řetězci obchodníků podpořily též skutečnosti, které vyplynuly ze svědecké výpovědi A. G.. Z předmětné výpovědi bylo zjištěno, že A. G. se nikdy osobně nesetkal s jednatelem těchto korporací a veškerá jejich komunikace probíhala pouze telefonicky a e-mailem. Za korporaci Davolare Investment i korporaci CENTIVU mobilní telefony přebírala jedna a tatáž osoba (řidič H.), a to přestože tyto korporace nebyly nijak personálně propojeny a nelze považovat za běžné, aby za obě korporace přebírala zboží shodná osoba. A. G. byl rovněž osobou, kteréžto měly být známy základní okolnosti týkající se obchodní kooperace korporace AGA Trade a korporace ALLREAD, přesto však nebyl během své svědecké výpovědi

schopen identifikovat kontaktní osobu, s níž za korporaci ALLREAD jednal, ani osobu, která za tuto korporaci mobilní telefony fyzicky přebírala. Na rozdíl od obchodních transakcí s korporacemi Davolare Investment a CENTIVU si nebyl schopen vzpomenout na elementární skutečnosti vztahující se k jeho obchodní spolupráci s korporací ALLREAD. Žalovaná upozornila, že A. G. byl schopen sdělit podrobné informace pouze k těm obchodním případům, které jsou prověřovány ze strany finanční správy SR (Davolare Investment a CENTIVU). K těm případům, které prověřovány nejsou (ALLREAD) a. G. na ně nebyl předtím dotazován, nic konkrétního schopen sdělit nebyl.

10. Z výpovědi A. G. rovněž vyplynulo, že při převzetí mobilních telefonů od žalobkyně A. G. neprováděl kontrolu přebíraného zboží a v některých případech toto zboží nechal převzít skladníkem, jenž nebyl zaměstnancem korporace AGA Trade a neměl žádné zplnomocnění k přebírání zboží a oprávnění podepisovat převzetí zboží. Jméno tohoto skladníka si A. G. nepamatoval a nevěděl, jak konkrétně byly při převzetí zboží tímto skladníkem vyplněny CMR listy.
11. Skutečnost, že žalobkyně věděla nebo vědět mohla o své účasti na podvodném řetězci, dle žalované vyplývá z následujících zjištění:
12. V předmětné kauze bylo SFÚ nalezeno personální propojení mezi žalobkyní a jinými články posuzovaného řetězce daňových subjektů. Konkrétně bylo zjištěno, že A. G. byl současně zaměstnancem žalobkyně a jediným jednatelem a společníkem korporace AGA Trade a že obchodní spolupráce s korporací FISTO Trade byla navázána právě na základě doporučení A. G., který v pozici zaměstnance žalobkyně vykonával funkci ředitele pobočky žalobkyně na Slovensku. V konečné fázi byly mobilní telefony vyvezeny do Ruska korporacím OOO Kompania Telefony XXI Vek a OOO RTI-Mobil, avšak uhrazeny byly korporací LI, která byla do 22. 3. 2011 společníkem žalobkyně. Tyto dvě skutečnosti, kdy existují osobní vazby mezi žalobkyní a jejími odběrateli a kdy na počátku a na konci identifikovaného řetězce korporací figurují v blízké minulosti propojené osoby, vylučují, že by celý podvodný řetězec mohl fungovat, aniž by o něm žalobkyně nevěděla nebo alespoň vědět nemohla. Tento závěr SFÚ byl potvrzen též skutečnostmi, které vyplynuly ze svědecké výpovědi A. G.. Z obsahu této svědecké výpovědi je zřejmé, že přestože A. G. v průběhu svědecké výpovědi sdělil, že jeho vztah s panem P., jediným jednatelem žalobkyně, byl pouze na pracovní úrovni, vyplývá z jeho dalších vyjádření opak. Konkrétně:
 - A. G. jako zaměstnanec žalobkyně v roce 2011 a po první polovinu roku 2012 pouze zaškoloval nového zaměstnance (svého nástupce), za což mu však byla vyplácena stejná mzda jako při plném výkonu jeho práce pro žalobkyni,
 - žalobkyně umožnila A. G. vi, aby cca po dobu jednoho a tři čtvrtě roku souběžně s výkonem pozice zaměstnance žalobkyně vykonával prostřednictvím korporace AGA Trade i své vlastní podnikání ve stejném oboru jako žalobkyně, přičemž současně korporaci AGA Trade přenechala i část své klientely,
 - ačkoli na počátku obchodní spolupráce s žalobkyní neměla korporace AGA Trade dostatečné finanční prostředky, poskytl pan P. této korporaci limit v přibližné výši 2 až 3 miliony EUR na odběr zboží, jež bylo žalobkyní korporaci AGA Trade dodáváno na splatnost, tj. před úhradou zboží,
 - A. G. pouze z důvodu dobrých vztahů zůstával i po ukončení zaměstnaneckého poměru u žalobkyně na pozici jednatele slovenské korporace 2P Agency Slovakia

s.r.o. (dále jen „2P Agency Slovakia“), to i přesto, že za setrvání v této pozici mu nebyla vyplácena žádná odměna,

- společně se svojí manželkou je A. G. vlastníkem bytu, v němž má pan P., bydliště.

13. Dle žalované z obsahu svědecké výpovědi A. G. rovněž vyplynulo, že žalobkyně se při obchodování s korporací AGA Trade chovala krajně neekonomicky a v rozporu s cílem podnikání. Od okamžiku působení A. G. jako jediného jednatele a společníka korporace AGA Trade totiž byly obchody žalobkyně na Slovensku realizovány pouze skrze korporaci AGA Trade, a to přestože na Slovensku působí též korporace 2P Agency Slovakia, která je společně s žalobkyní součástí mezinárodní skupiny 2P Agency group. Z výše uvedeného lze usuzovat, že žalobkyně úmyslně uskutečňovala obchodní transakce na Slovensku pomocí korporací AGA Trade a FISTO Trade tak, aby prostřednictvím korporace 2P Agency Slovakia nemohla být spojována s následným dodáním mobilních telefonů zpět do ČR korporacím, u nichž byla detekována chybějící DPH. Tomu v případě korporace AGA Trade odpovídá též stěží uvěřitelný důvod, který A. G. během svědecké výpovědi uvedl jako příčinu ukončení pracovního poměru u žalobkyně, tj. snaha o výkon méně časově náročné činnosti s ohledem na zdravotní a rodinné důvody. Je totiž obecnou pravdou, že řízení vlastní korporace je náročná činnost zahrnující též odpovědnost za celý chod korporace a povinnosti a odpovědnost A. G. jako jediného jednatele a společníka korporace AGA Trade tedy musely být většího rozsahu než jeho povinnosti jako zaměstnance.
14. O nestandardnosti obchodních transakcí vypovídá též zjištění, že v případě obchodů žalobkyně s korporací AGA Trade bylo žalobkyni korporací AGA Trade poskytnuto zboží na splatnost v objemu 2 až 3 miliony EUR limitovaném 30 dny a při jeho přebírání nebyla prováděna kontrola jeho kvality. V případě ostatních dodavatelů korporace AGA Trade se však obchodní podmínky lišily, neboť u těchto obchodních transakcí úhrada za zboží probíhala vždy předem a zboží bylo ze strany korporace AGA Trade vždy kontrolováno.
15. Z předmětných skutečností dle žalované jednoznačně vyplývá, že žalobkyně nemohla být pouhým nevědomým účastníkem zjištěného podvodu na DPH, ale že musela vědět, že se svými plněními zapojuje do řetězce obchodních transakcí stížených podvodným jednáním na DPH. Z tohoto důvodu není dle žalované třeba zabývat se případnými opatřeními k prevenci podvodného jednání. Je totiž evidentní, že žalobkyně musela být se svou účastí na podvodu na DPH seznámena a o této účasti musela vědět. Pokud je prokázáno, že daňový subjekt musel vědět o svém zapojení do podvodného jednání na dani, je zřejmé, že ač by formálně přijal nějaká opatření, kterými by se snažil v daňovém řízení prokázat, že učinil vše pro to, aby se vyhnul účasti na daňovém podvodu, nemohla by tato opatření nijak ovlivnit jeho vědomou účast na tomto podvodu.

II. Obsah žaloby

16. V úvodu podané žaloby žalobkyně konstatovala, že je bezúhonnou osobou, která si důsledně plní všechny své zákonné povinnosti a nijak se nesnaží vyhýbat svým daňovým povinnostem a dále zrekapitulovala průběh daňového řízení.
17. Tvrdila, že z napadeného rozhodnutí vyplývá, že vědomou účast žalobkyně na neodvedení daně při prodeji zboží kupujícím od společností kupujících od korporací AGA Trade a FISTO Trade mají prokazovat dvě domněnky, a to personální propojení prostřednictvím bývalého zaměstnance žalobkyně A. G. se společností AGA Trade a údajné zapojení

společnosti LI. Tvrdila, že tato tvrzení jsou pouhými domněnkami, majícími základ pouze v subjektivním hodnocení, které však neodpovídá zjištěnému objektivnímu stavu věcí, což žalobkyně prokázala v průběhu daňové kontroly. Žalovaná se tak snaží dovodit odpovědnost žalobkyně za nakládání zboží, které žalobkyně dodala korporacím AGA Trade a FISTO Trade.

18. K personálnímu propojení uvedla, že navázání spolupráce s obchodní společností bývalého zaměstnance žalobkyně A. G. bylo logickým vyústěním dosavadních korektních vztahů a zárukou toho, že další spolupráce bude bezproblémová, a že žalobkyně získá spolehlivého a kvalifikovaného partnera pro území SR. K tomu žalobkyně odkázala na provedený výslech svědka A. G.. Z tohoto protokolu a dále z vyjádření žalobkyně ze dne 25. 2. 2016 vyplývá, že A. G. se rozhodl začít vlastní podnikání prostřednictvím obchodní společnosti na Slovensku, když měl vynikající znalosti o místním trhu s elektronikou. Následná spolupráce tak byla logickým vyústěním velmi dobrých pracovních výkonů A. G. pro žalobkyni a byla založena i na historickém ověření odborných i charakterových kvalit A. G.. Uvedla, že A. G. působil jako zaměstnanec žalobkyně od roku 2007 do roku 2012. V průběhu této doby se vypracoval z pozice obchodníka na pozici obchodního ředitele. Vzhledem k zdravotním důvodům A. G. požádal žalobkyni o omezení pracovního úvazku s tím, že má v úmyslu realizovat činnost s menšími dopady na zdravotní stav. Došlo proto k dohodě o postupném snižování pracovních povinností A. G. s tím, že ten zajistí zaškolení svého nástupce. Od počátku roku 2011 již proto A. G. vykonával pro žalobkyni zejména činnosti spojené s předáním své pozice, přičemž žalobkyně mu současně umožňovala věnovat se svému podnikání na Slovensku.
19. Zdůraznila, že osoba A. G. byla pro žalobkyni zárukou bezproblémových obchodů, což se ostatně potvrdilo. Dle daňových orgánů totiž byly problematické až subjekty z ČR, které odebraly část zboží dodaného žalobkyní společností AGA Trade a FISTO Trade. Nelze tedy činit žalobkyni odpovědnou za (ne)jednání uvedených subjektů z ČR, když žalobkyně neměla a ani nemohla mít žádnou znalost toho, jakým způsobem s dodaným zbožím tyto společnosti coby přímí prověřeni odběratelé naloží, tedy komu jej následně dodají. Dle žalobkyně se žalovaná zcela v rozporu s právním řádem snaží o přenos zodpovědnosti při správě daní na žalobkyni, když dle logiky žalované by žalobkyně měla kontrolovat plnění daňových povinností odběratelů svých odběratelů, přestože v daném čase nemůže znát jejich identitu. Stejně tak by zřejmě žalobkyně měla v čase dodání svému přímému odběrateli odhadnout, zda po něm následující odběratel zboží splní svou daňovou povinnost. Takovou konstrukci žalobkyně odmítá, když:
 - v momentu dodání zboží svému přímému odběrateli nezná a ani nemůže znát identitu jeho dalšího zákazníka;
 - i kdyby takovou znalost měla, v momentě dodání zboží svému přímému odběrateli zcela jistě nemůže vědět, zda dojde v souvislosti s dodáním zboží ke vzniku daňových povinností zákazníka jeho přímého odběratele;
 - i kdyby takovou znalost měla, v momentě dodání zboží svému přímému odběrateli zcela jistě nemůže vědět, zda dojde ke splnění příslušných daňových povinností zákazníka jejího přímého odběratele;
 - i kdyby měla podezření, že zákazník jejího přímého odběratele svou budoucí daňovou povinnost nesplní, nemohla by tuto skutečnost nijak ovlivnit, když se jedná o zcela samostatnou osobu, na jejíž chování by žalobkyně nemohl uplatnit žádný vliv;

- i kdyby se žalobkyně snažila jednání zákazníka svého odběratele omezovat (regulovat), byl by takový postup nezákonným zásahem do hospodářské soutěže na území jednotného trhu a byl by nevynutitelný;
 - i kdyby žalobkyně mohla ovlivnit jednání zákazníka svého přímého odběratele, stejně by v žádném případě nemohla zjistit, zda ke splnění příslušné daňové povinnosti skutečně došlo, když daňové řízení je mimo jiné ovládáno zásadou mlčenlivosti.
20. Shrнула, že žalovaná nejen fakticky po žalobkyni vyžaduje znalost budoucího stavu věcí, ale rovněž fakticky přesouvá své kontrolní povinnosti plnění daňových povinností na žalobkyni, zcela v rozporu s principy, na nichž je založen daňový řád. K tomu odkázala na § 5 odst. 3 daňového řádu. Dle žalobkyně požadavek žalované, aby znala skutečnosti, které nemůže ani předpokládat, jsou v příkrém rozporu s principem proporcionality. Navíc akceptace názoru žalované, podle kterého pouhý předpoklad, že po dodání zboží zákazníkovi přímého odběratele nemusí dojít k odvedení příslušné částky daně, by měl bez dalšího odůvodňovat daňovou povinnost původního dodavatele, by prakticky vylučovala existenci konkurenčního tržního prostředí. Všechny ekonomické subjekty by totiž byly přinuceny obchodovat pouze se svými prověřenými zákazníky a přitom si vymínit, že zboží nebude dále dodáno dalším subjektům, neboť jedině tehdy by původní dodavatel byl schopen eliminovat riziko plynoucí z neodvedení daně subjektem, jehož spolehlivostí si nemůže být jist, když ani nezná jeho identitu.
21. Upozornila na skutečnost, že žalovaná nestandardní jednání vůči odběratelům vytýká A. G. vi coby jednateli AGA Trade, kdy ten se měl ve vztahu ke svým odběratelům dopustit nestandardního postupu. Odpovědnost za toto jednání přitom žalovaná zcela v rozporu s principy správy daní přičítá žalobkyni, když bez jakýchkoliv důkazů pouze na základě své vlastní subjektivní úvahy učinila závěr, že žalobkyně měla mít znalost o tom, jak AGA Trade obchoduje se svými zákazníky. Tvrzení žalované přitom žalobkyně vyvrátila. K tomu žalobkyně odkázala na svědeckou výpověď A. G. ze dne 13. 9. 2016.
22. Uvedla, že jí nepřísluší hodnotit jednání A. G., který se podle svého vyjádření nikdy osobně nesetkal s jednateli odběratele, tj. společnostmi Davolare Investment a CENTIVU. Dle žalobkyně jednání s odběrateli bylo a je věcí pouze společnosti AGA Trade. Žalobkyně o existenci těchto odběratelů, ani o způsobu jednání mezi AGA Trade, Davolare Investment a CENTIVU nebyla nikdy informována. Tato skutečnost vyplývá z provedeného dokazování. Jakoukoliv nestandardnost vztahů odběratele žalobkyně nelze klást k tíži žalobkyně. Rovněž tak nelze klást žalobkyni k tíži, že A. G. nebyl schopen během svědecké výpovědi identifikovat kontaktní osobu, s níž za korporaci ALLREAD jednal při sjednávání a následné realizaci obchodů. Závěr žalované o tom, že svědek nebyl schopen téměř nic konkrétního sdělit ve vztahu k obchodním případům, které nejsou prověřovány finanční správou SR, podle žalobkyně neprokazuje nic, co by bylo možné použít pro stanovení daňové povinnosti žalobkyně. Byl-li totiž svědek v minulosti již dotazován na obchodní spolupráci s obchodní korporací Davolare Investment a CENTIVU, je pravděpodobné, že je schopen uvést více detailů než v případě obchodní spolupráce se společností ALLREAD, na kterou dotazován nebyl. Navíc A. G. byl dotazován na obchodní případ realizovaný před šesti lety.
23. Ke zjištění žalované, že A. G. přes významnou hodnotu nakupovaného zboží neprováděl kontrolu převzatého zboží a v některých případech toto zboží nechal převzít skladníkem, sdělila, že nároky na kvalitativní a kvantitativní přejímku se u mobilních telefonů liší od

běžného zboží. Mobilní telefon je balen výrobcem do obalu určeného pro prodej koncovým zákazníkům – tzv. spotřebitelského balení. Toto balení je opatřeno bezpečnostními prvky zaručujícími eliminaci manipulace s obsahem balení. Jedním z uvedených prvků je i nalepovací bezpečnostní fólie, která se nevratně poškodí prvním otevřením spotřebitelského balení. Tento ochranný prvek dává kupujícímu jistotu, že spotřebitelské balení obsahuje spotřebitelem požadované zboží. Výrobky ve spotřebitelských obalech jsou pro účely velkoobchodu distribuovány v tzv. master boxech, které obsahují obdobné ochranné prvky, jako je tomu u spotřebitelského balení. Tím je zaručeno to, že master box obsahuje konkrétní výrobky v garantovaném počtu. V praxi tak při převzetí zboží postačuje, když je provedena vizuální kontrola master boxu a ochranné lepicí fólie, aby bylo zřejmé, že zboží bylo dodáno v pořádku. Není proto nezbytně nutné, aby každý telefon byl po přijetí na sklad vyzkoušen z hlediska jeho funkčnosti. Nadto se jedná o zcela běžnou praxi, jejímž smyslem je minimalizace nákladů při zachování dostatečné ochrany smluvních stran za použití bezpečnostních notorií. Ani žalobkyně neprovádí detailní kvalitativní a kvantitativní přejímku nakoupeného zboží. K tomu žalobkyně odkázala na výpověď A. G. ze dne 13. 9. 2016.

24. Žalovaná se výše uvedené snažila zpochybnit tím, že popsaná praxe není všeobecně dodržovaná. Žalobkyně však nic takového netvrdila, pouze žalované vysvětlila, proč jí nebylo podezřelé, pokud A. G. zboží přebírané od žalobkyně nekontrolovala. Žalovaná uvedenou argumentaci žalobkyně nepřijala, když na jedné straně se snaží dovodit z pracovního a následně obchodního vztahu mezi žalobkyní a A. G. důkaz vědomé účasti žalobkyně na neodvedení DPH z prodeje zboží subjektům, které žalobkyně nijak neovládala, a které měly být dle aplikované judikatury schopny identifikovat podvod ze strany svých prodávajících, ale na druhé straně jakoukoliv odchylku od standardu obchodování očekávaného žalovanou hodnotí jako podezřelou. Tato vnitřní rozpornost tvrzení žalované je dle žalobkyně jen logickým vyústěním důkazní nouze žalované, který napadené rozhodnutí vystavěla na domněnkách, založených na zcela účelovém hodnocení objektivního stavu v neprospěch žalobkyně.
25. K závěru žalované, že vztah A. G. s jednatelem žalobkyně přesahoval pracovní rámec, když po dobu zaučování nového zaměstnance A. G. pobíral stejnou mzdu jako při plném výkonu, uvedla, že při hodnocení této skutečnosti nevzala žalovaná v úvahu předcházející vyjádření žalobkyně, které potvrzuje i odpověď A. G. na otázku č. 62. A. G. zastával u žalobkyně významnou manažerskou pozici. Ztráta kvalifikovaného a kvalitního manažera představuje pro obchodní korporaci vždy citelnou ztrátu, a proto žalobkyně vyvinula maximální snahu, aby jednak eliminovala rizika způsobená nedostatečnou kvalifikací nového pracovníka a zároveň aby neztratila kontakt s osobou znalou trhu a obchodních partnerů žalobkyně. Snahou žalobkyně bylo tedy vyhovět potřebám důležitého zaměstnance a udržet s ním i nadále dobré vztahy. Z tohoto důvodu žalobkyně vyplácela A. G. i po dobu zapracovávání nové osoby coby nástupce A. G. mzdu v plné výši a zároveň mu umožnila i rozvoj jeho vlastní podnikatelské činnosti ve shodném oboru. Nastavení korektních obchodních vztahů bylo motivováno v první fázi právě vyloučením negativního vlivu ztráty důležitého zaměstnance, přičemž pro žalobkyni se jednalo o obchodní příležitost, kterou v budoucnu hodlala využít pro další rozvoj svého podnikání a tedy i zvýšení dosahovaného zisku.
26. Žalobkyně nesouhlasila s tvrzením žalované, že řízení vlastní korporace je náročná činnost, většího časového rozsahu, než výkon závislé činnosti. Uvedla, že žalovaná nijak

nezohlednila vyjádření A. G., ve kterém A. G. jednoznačně popsal nižší časovou náročnost v případě, kdy je v obchodní korporaci jedinou osobou, je odpovědný pouze sobě a není odpovědný svému zaměstnavateli. Časová náročnost této činnosti je dle žalobkyně bezpochyby nižší, než každodenní docházení do zaměstnání. Navíc A. G. uvedl, že v průběhu 2 – 3 dnů byl schopen vydělat stejnou částku, jakou dostával od svého bývalého zaměstnavatele. Jinými slovy, pro zachování dosavadního životního standardu A. G. vi postačovalo, aby pracoval dva až tři dny v měsíci. Pokud žalovaná setrvala na svém závěru, podle kterého řízení korporace zahrnuje kromě sjednávání obchodů i další povinnosti, které přitom žalovaná ani příkladem neuvedla, jedná se o zcela účelové hodnocení svědecké výpovědi. A. G. potvrdil, že plnění dalších povinností měl zajištěné prostřednictvím subdodavatele (účetní). Tuto skutečnost žalovaná nikterak nezohlednila.

27. K tvrzení žalované, že žalobkyni muselo být minimálně podezřelé, že jeho odběratel neprovádí kontrolu kvality přebíraného zboží, připomenula, že z důvodu znalosti charakteru A. G. považovala společnost AGA Trade za spolehlivého obchodního partnera. Tato důvěra byla oboustranná, a to s ohledem na bezproblémovou spolupráci. I kdyby žalobkyně věděla o tom, že AGA Trade neprovádí detailní kontrolu dodaného zboží, neshledala by na tom nic podezřelého. Nestandardní by naopak bylo, kdyby takovou kontrolou společnost AGA Trade prováděla, a to z důvodu zabezpečení balení mobilních telefonů a rovněž s ohledem na vzájemnou důvěru. V této souvislosti připomenula, že své zboží dodávala na území celé EU a to ve značných objemech, přičemž dopravu zařizovala většinou prostřednictvím třetích osob – přepravních společností. Nebylo tedy ani v silách a možnostech žalobkyně kontrolovat, zda její odběratelé provádí kontrolu zboží.
28. Ke zjištění žalované, že žalobkyně přenechala společnosti AGA Trade i část své klientely, žalobkyně uvedla, že žalovaná nikterak nevzala v úvahu vyjádření A. G., podle kterého se jednalo o klienty, které obsluhoval již v pracovním poměru u žalobkyně, a s jeho odchodem mohlo dojít k jejich ztrátě. Jednalo se o klienty ze SNS, část klientů byla i z ČR, přičemž se jednalo o klienty, kteří nemohli spolupracovat s žalobkyní. Důvody nemožnosti této spolupráce specifikoval A. G. ve své odpovědi.
29. Dle žalobkyně žalovaná staví své závěry o nadstandardnosti vztahu A. G. s jednatelem žalobkyně i na tom, že na počátku obchodní spolupráce poskytla žalobkyně svému odběrateli obchodní úvěr do výše až 3 mil. EUR s maximální splatností 1 měsíc. Žalobkyně přitom žalované vysvětlila, že AGA Trade nebyl neznámým obchodním partnerem a požíval vyšší důvěry než noví obchodní partneři, a to právě díky tomu, že jednatelem uvedeného subjektu byla osoba, jejíž kvality a smysl pro fair play byly prověřeny 6 roky zaměstnání u žalobkyně s výbornými výsledky. Z uvedeného důvodu mohla žalobkyně poskytnout daný úvěr, neboť měla jistotu, že AGA Trade, respektive osoba jednající jeho jménem dodrží své závazky. Navíc jak A. G. uvedl, tento limit nebyl poskytován pro každou objednávku, když některé objednávky byly ze strany AGA Trade hrazeny dopředu. Tuto skutečnost žalovaná v napadeném rozhodnutí nezohlednila.
30. Dle žalobkyně konstrukcí, podle které žalovaná dovozuje osobní vztah A. G. a jednatele žalobkyně ze skutečnosti, že jednatel žalobkyně má formální pobyt v bytě, jenž vlastní A. G. spolu se svou manželkou, potvrdila žalovaná vlastní důkazní nouzi, když se snaží prokázat neprokazatelné na základě dalších spekulací a domněnek.
31. Žalobkyně odmítla závěr žalované, podle kterého s ohledem na povahu vztahu A. G. a jednatele žalobkyně měly mezi těmito osobami být úzké osobní vazby a že tedy byly

obeznámeny o vzájemných aktivitách. Dle žalobkyně se jedná o domněnku, nemající opodstatnění v provedeném dokazování. Úvaha o úrovni osobních vztahů je nesprávná, když například obě osoby si vykají, netráví spolu volný čas a obsah jejich komunikace je omezen na formální zdvořilosti. Nadto, i pokud by se žalovaná nemýlila, pak konstatování osobního vztahu nezakládá správnost úvahy o znalosti žalobkyně o aktivitách A. G.. Uvedené potvrdil A. G., kdy uvedl, že o jeho aktivitách žalobkyně nevěděla, a že si chránil své podnikání a z něj vyplývající obchodní tajemství. Uzavřela, že se může pouze domnívat, že důvodem, pro který se A. G. odmítl k otázce formálního pobytu jednatele žalobkyně vyjádřit je, že se jedná o zcela nesouvisející vztah mezi A. G. a jednatelem žalobkyně, který nemá žádnou souvislost s daňovým řízením žalobkyně. Vzhledem ke stupni upřímnosti svědka, který spontánně odpověděl na kladené otázky správce daně, je pak úvaha žalované naprosto nepochopitelná.

32. K závěru žalované, že se žalobkyně chovala krajně neekonomicky a v rozporu s cílem dosahování zisku, žalobkyně uvedla, že závěr žalované budí dojem, že žalobkyně opustila od okamžiku působení A. G. významný trh a zcela bez ekonomického rácia přenechala společnosti AGA Trade svůj zisk. Žalovaná tuto skutečnost konstatovala, aniž by však zkoumala rozsah podnikání společnosti 2P Agency Slovakia. Ekonomická činnost 2P Agency Slovakia byla v posuzovaném období ve značném útlumu, její ekonomická činnost vedla opakovaně k vykázání daňové ztráty a žalobkyně s touto společností realizovala pouze minimální obraty. Konkrétně v roce 2010, tedy v období, kdy A. G. nebyl jednatelem společnosti AGA Trade, realizovala žalobkyně se společností 2P Agency Slovakia obchody v celkovém objemu 259 865 EUR, tedy 6 611 645,13 Kč. Obrat žalobkyně se společností 2P Agency Slovakia představoval v roce 2010 pouze 0,2% celkového obratu. S ohledem na tyto minimální objemy obchodů je zřejmé, že žalobkyně nepřenechala zisk společnosti 2P Agency Slovakia společnosti AGA Trade, neboť 2P Agency Slovakia obchodovala v minimálním rozsahu a bez dalšího nebyl předpoklad obnovení její činnosti.
33. Žalovaná pak nevzala v úvahu vyjádření žalobkyně ohledně postavení A. G. coby osoby mající důležité obchodní vztahy s významnými odběrateli zejména ze SNS. Tedy byť by teoreticky mohla z předmětných obchodů krátkodobě těžit společnost 2P Agency Slovakia, ve výsledku by na těchto transakcích celá skupina 2P Agency Group trátila, neboť by AGA Trade s nejvyšší pravděpodobností oslovila jiné dodavatele a žalobkyně by tak přišla o možnost dodávat pro významné odběratele ze SNS prostřednictvím AGA Trade. Uzavřela, že teprve tehdy by byl přípustný závěr o neekonomickém opodstatnění daných transakcí, když dosahování zisku zcela jistě musí být pro podnikatele trvalé a udržitelné. Proto žalobkyně upřednostnila obchodování se společností AGA Trade z důvodu navazujících důležitých obchodních příležitostí, které by se jí jinak s nejvyšší pravděpodobností nenaskytly. S ohledem na smluvní podmínky nastavené s vlastními dodavateli žalobkyně byla žalobkyně motivována maximalizovat objem dodávaného zboží, neboť tak mohla dosáhnout na nižší ceny zboží a vyšší marže.
34. Shrnuje, že tvrzení žalované o neexistenci ekonomického opodstatnění daných transakcí nemůže obstát a hodnocení žalované je jen dalším důkazem zkreslených představ a neznalosti fungování dynamického a vysoce konkurenčního trhu s mobilními zařízeními. Uzavřela, že žalovaná bez jakéhokoli odborného odůvodnění provádí zásadní hodnocení stran obchodování s mobilními telefony. Žalobkyně takové zkreslené a ničím nepodložené představy a domněnky žalované odmítla, neboť jsou činěny pouze na základě vlastních

obecných úvah založených na zjevné neznalosti relevantního trhu, přičemž žalovaná není ználá specifik podnikání v oblasti obchodu s mobilními telefony (marže, distribuční podmínky, obchodní strategie, úvěrové a pojistné limity apod.).

35. K zapojení společnosti LI uvedla, že společnosti, jimž byla část zboží dodána, byly ruské obchodní korporace, avšak platby byly provedeny prostřednictvím jiného subjektu. Sdělila, že dle jejích zjištění působila společnost LI jako obchodník zajišťující platební styk mezi evropskými dodavateli a odběrateli ze SNS. LI měla zajišťovat konverzi měny a financování obchodních transakcí pro několik desítek obchodních korporací v SNS, které obchodovaly s nejrůznějšími komoditami. Zajištění tohoto způsobu financování vyplývalo z tehdy platných devizových zákonů na území SNS.
36. Dále uvedla, že v souvislosti se společností LI žalovaná ignoruje dvě zásadní skutečnosti. Zaprvé LI byla zapsaným společníkem žalobkyně do dne 22. 3. 2011, její účast v žalobkyni tak skončila více než čtvrt roku před začátkem období, kterého se týkala daňová kontrola. Tuto skutečnost nevzala žalovaná v potaz. Absolutně tedy chybí jakákoliv souvislost mezi skutečností, že LI byla společníkem žalobkyně a skutečností, že LI provedla platby za vyvezené zboží, jež mělo být zasažené podvodem na DPH. Navíc mezi časem, kdy LI byla společníkem žalobkyně, a časem, kdy LI provedla platby za vyvezené zboží, uplynula značná doba. Samotná majetková účast pak sama o sobě nemůže znamenat, že LI měla jakýkoliv vliv na činnost žalobkyně. Zadruhé, žalovaná ignoruje informaci o povaze činnosti LI, jak dokazuje záznam Finančního úřadu pro hlavní město Prahu č. j. 5570029/13/2001-05402-107314, kterou bylo poskytování služby v mezinárodním platebním styku. Důkazní prostředek, který prokazuje pravdivost tvrzení žalobkyně, daňové orgány při hodnocení důkazních prostředků zcela ignorovaly. Pokud tedy žalovaná závěry SFÚ nekriticky přejala, je zřejmé, že porušila zásadu volného hodnocení důkazů, když nepřihlédla ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo.
37. K závěru žalované, že vazby mezi žalobkyní a LI byly udržovány i po ukončení účasti LI v žalobkyni, neboť se pan I. Š., který LI zastupoval na valných hromadách žalobkyně, stal jednatelem společnosti 2P Agency Slovakia, uvedla, že k tomuto tvrzení nepředložila žalovaná jediný objektivní důkaz. Je pak zcela absurdní představa, že by se vědomě zapojila do daňového podvodu, a následně o tom poskytla správci daně důkaz v podobě zápisu ve veřejném rejstříku. Uzavřela, že myšlenkový postup žalované dokládá důkazní nouzi žalované, která je nucena uchýlit se k absurdním konstrukcím v rozporu se zdravým rozumem.
38. Žalobkyně odmítla konstrukci žalované, že zboží mělo být dodáno prostřednictvím společností AGA Trade a FISTO Trade zpět do ČR. Sdělila, že toto tvrzení předpokládá, že žalobkyně měla ovlivňovat činnost uvedených společností. Přitom ze svědecké výpovědi A. G. vyplývá, že tyto společnosti byly naprosto autonomními subjekty bez jakéhokoliv vnějšího vlivu. Žalobkyně navíc zcela vyvrátila domněnku žalované, kdy personální propojení mělo být důkazem o povědomí žalobkyně o daňovém podvodu, když právě opak je pravdou, tedy právě personální propojení prostřednictvím A. G. bylo pro žalobkyni zárukou spolehlivosti.
39. Dále žalobkyně odmítla použití argumentace žalované, týkající se peněžních toků popsanych SFÚ ve zprávě o daňové kontrole. Uvedla, že společnosti, mezi nimiž měl probíhat platební styk, nemají k žalobkyni žádný vztah. S dotčenými subjekty nikdy nejednala a nevěděla a ani nemohla vědět, že zboží, které dodá svým přímým odběratelům,

bude dále dodáno uvedeným subjektům. Není tak možné tyto peněžní toky jakkoliv spojovat s žalobkyní, když se jednalo o převody peněz mezi zcela autonomními subjekty, bez jakékoliv spojitosti s žalobkyní.

40. Pokud pak má na zapojení do podvodného řetězce ukazovat tok peněžních prostředků přes účty vedené u Raiffeisenbank, a.s., pak dle uplatněné logiky je u žalobkyně vyloučeno jakékoliv podezření, když uvedený tok peněžních prostředků nemá žádnou spojitost s žalobkyní. V rozhodné době neměla žalobkyně u uvedeného poskytovatele platebních služeb zřízený žádný účet. Sama tato skutečnost pak vylučuje domněnku správce daně o vzájemném a účelově koordinovaném toku finančních prostředků a je dalším důkazem ve prospěch žalobkyně, který správce daně při hodnocení důkazů zcela ignoroval.
41. Rovněž pak žalobkyně odmítla argumentaci žalované, že tok peněžních prostředků k těmto korporacím směřoval od nekontaktních korporací. Uvedla, že byť je možné částečně souhlasit s tím, že dotčené společnosti mohly být vytvořeny za účelem spáchání podvodu na DPH, není možné takové jednání spojovat s žalobkyní, když napadené rozhodnutí neuvádí jediný důkaz, který by spojení žalobkyně s dotčenými společnostmi prokazoval, a jedná se tedy opět pouze o subjektivní hodnocení bez jakéhokoliv objektivního odůvodnění. V rozporu s obecnými právními principy tak správce daně po žalobkyni požaduje prokázání negativních skutečností, ačkoliv negativní skutečnosti z povahy věci prokazovat nelze.
42. Žalobkyně se ohradila proti tvrzení žalované, že právě žalobkyně byla v analyzovaném řetězci jedním z jeho článků, které čerpaly finanční prostředky ze státního rozpočtu. Žalobkyně neodvedla částku DPH, k čemuž nebyla povinna, neboť dodání zboží do jiného členského státu je od této daně osvobozeno. Žalobkyně odmítla, že by byla součástí jakéhokoliv řetězce.
43. Dále žalobkyně v podané žalobě poukázala na judikaturu SDEU a NSS. Konkrétně se jednalo o rozhodnutí Optigen, ze kterého dle žalobkyně jasně vyplývá povinnost žalované zabývat se dodáním zboží, ke kterému došlo mezi žalobkyní a společnostmi AGA Trade a FISTO Trade bez ohledu na další dodání zboží, ke kterému došlo po prvotní transakci. Tuto skutečnost žalovaná nezohlednila a fakticky tak ignorovala závazný výklad Směrnice k tomu příslušným orgánem.
44. Namítala, že se žalovaná v rozporu s rozsudkem NSS č. j. 5 Afs 83/2012-46 v napadeném rozhodnutí nevyrovnala se závěry rozsudku Optigen.
45. Tvrdila, že judikatura SDEU a NSS, na kterou se správce daně odvolává, není v jejím případě přílehlavá a použitelná. Rozsudek Kittel dopadá na případy, kdy plátce vystupuje v roli odběratele zboží, nikoliv jako dodavatel. Je totiž možné očekávat, že odběratel bude schopen seznámit se s řetězcem předcházejícím zdanitelnému plnění, ve kterém vystupuje jako odběratel. Je však nemožné předvídat, že se v budoucnu zákazník přímého odběratele rozhodne spáchat daňový podvod. Žalovaná však žádným způsobem nezdůvodnila, jak měla žalobkyně rozumně předvídat, co se stane se zbožím po jeho prodeji prověřenému odběrateli. Rovněž rozhodnutí NSS, na něž se žalovaná v napadeném rozhodnutí odvolává, se týkají daňových subjektů, jež vystupují jako příjemci zdanitelných plnění, nikoliv poskytovatelé. Žalovaná přitom nijak nevysvětlila, zda a do jaké míry by se závěry v předmětných rozhodnutích NSS měly vztahovat i na situaci, kdy daňový subjekt je v pozici poskytovatele zdanitelného plnění.

46. Žalobkyně dále odkázala na usnesení Ústavního soudu (dále jen „ÚS“) sp. zn. I. ÚS 1841/07, ve kterém se ÚS zabýval důkazní situací v daňovém řízení, a tvrdila, že předmětné zboží řádně dodala společnosti AGA Trade a FISTO Trade, tedy svým přímým odběratelům. Uvedla, že byť obecně daňový subjekt musí prokázat svůj nárok na odpočet DPH, je třeba odlišit povinnost prokázat, zda daňový subjekt věděl či mohl vědět o tom, že je zapojen do řetězce společností zúčastněných na podvodu na DPH. Ze shora uvedené judikatury ÚS a rozsudku SDEU vyplývá, že v prvním kroku daňový subjekt uplatňující nárok na odpočet tento nárok formálně prokáže daňovými doklady. Ty byly žalobkyní poskytnuty. Pakliže je správce daně (důvodně) zpochybní, je opět na daňovém subjektu, aby pomocí jiných důkazních prostředků prokázal, že mu skutečně byla poskytnuta zdanitelná plnění, na základě čehož by mu měl vzniknout nárok na odpočet. To bylo v rámci daňové kontroly prokázáno jednak CMR listy a jednak svědeckými výpověďmi. Jestliže daňový subjekt i tak prokáže, že ke zdanitelným plněním skutečně došlo, spočívá břemeno důkazní tentokrát na správci daně, který by měl prokázat, že daňový subjekt věděl nebo musel vědět o tom, že se účastní podvodu na dani. Uvedené žalovaná nijak neprokázala, pouze opakovaně konstatovala, že „je vyloučené, aby o podvodu na dani žalobkyně nevěděla“, přestože pro své tvrzení nepředložila jediný důkaz a provedla pouze subjektivní a neúplné zhodnocení skutečností, odporující objektivnímu stavu. Žalovaná rovněž nijak neprokázala, že dotčená plnění žalobkyně neměla ekonomické opodstatnění, když tento závěr učinila pouze na základě vlastní subjektivní úvahy, bez respektu k tvrzením žalobkyně a důkazům, zejména svědecké výpovědi a seznamu faktur vydaných žalobkyní 2P Agency Slovakia v roce 2010. K tomu žalobkyně odkázala na § 92 odst. 3 a odst. 5 písm. c) daňového řádu a uvedla, že pokud tedy SFÚ ve zprávě o dané kontrole uvádí, že žalobkyně v rámci své odpovědi na výzvu k prokázání skutečností (č. j. 16123/16/4230-22791-711235) nepodala správci daně relevantní vyjádření, které by vyvrátilo pochybnosti správce daně o tom, zda věděla, vědět měla nebo mohla, že obchodní transakce týkající se dodání zboží do jiného členského státu obchodním korporacím AGA Trade a FISTO Trade byly zasaženy podvodem na DPH, nelze než konstatovat, že SFÚ v tomto ohledu neoprávněně přenáší důkazní břemeno na žalobkyni, a to v rozporu s příslušnými ustanoveními daňového řádu. K tomu žalobkyně opětovně odkázala na rozsudek NSS č. j. 5 Afs 83/2012–54.
47. Žalobkyně dále odkázala na nález ÚS sp. zn. III. ÚS 2096/07 s tím, že postup žalované je zatížen zásadními nedostatky, že lze konstatovat nezákonnost takového postupu. S ohledem na citovaný nález ÚS je dle žalobkyně nepochybné, že tím došlo i k zásahu do práva žalobkyně na spravedlivý proces.
48. Konečně žalobkyně odkázala na zásadu daňové neutrality vyjádřenou v rozhodnutí SDEU ve věci C-384/04 - Commissioners of Customs & Excise a Attorney General proti Federation of Technological Industries, s tím, že žalobkyně v rámci daňové kontroly prokázala, že přijala opatření, jejichž účelem je předejít a zabránit zatažení žalobkyně do nekalého jednání, přičemž tuto skutečnost správce daně v rámci daňové kontroly nikterak nepochybnil. Žalovaná se však opatřeními žalobkyně odmítla zabývat.
49. Uzavřela, že ve světle uvedené judikatury je nepochybné, že žalovaná provedla právní hodnocení v rozporu s principy daně z přidané hodnoty, daňovým řádem a judikaturou SDEU i NSS a že její postup vykazuje znaky nezákonnosti.
50. Za zcela nepochopitelné označila žalobkyně skutečnost, že se žalovaná odmítla zabývat opatřeními žalobkyně, jejichž účelem je předejít a zabránit zatažení žalobkyně do nekalého

jednání. Připomenula, že vědomou účast žalovaná dovozuje pouze na základě vlastní fabulace, kdy se na základě subjektivního výkladu objektivních skutečností domnívá, že profesionální vztahy A. G. a jednatele žalobkyně musí zákonitě značit i blízké osobní vztahy a že tyto blízké osobní vztahy nutně znamenají, že žalobkyně musela vědět o obchodních aktivitách A. G.. V tomto ohledu je dle žalobkyně postup daňové správy zcela v rozporu s principy správy daní, zásadou právní jistoty a obecnou právní teorií, když na jedné straně po žalobkyni vyžaduje vyvinění se prokázáním negativních skutečností, ale zároveň se tvrzeními a důkazy žalobkyně bez dalšího odmítne zabývat.

51. Dále žalobkyně namítala, že se žalovaná dopustil procesních pochybení. Konkrétně žalobkyně tvrdila, že napadené rozhodnutí odporuje § 8 odst. 2 daňového řádu. Uvedla, že rozhodnutí o doměření, včetně zprávy o daňové kontrole vychází z premisy, že žalobkyně „měla a mohla vědět, že zdanitelné plnění bylo zasaženo podvodem“. Oproti tomu žalovaná napadené rozhodnutí odůvodňuje tak, že žalobkyně o podvodu na dani z přidané hodnoty věděla. S touto změnou právního posouzení žalobkyně nebyla seznámena a neměla tedy možnost se k této změně jakkoliv vyjádřit. Tento fakt dle žalobkyně zakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť má přímý vliv na obranu žalobkyně, jež vycházela z právního hodnocení předestřené SFÚ. Žalovaná si změnou právního posouzení vytvořila výhodnější postavení, neboť při závěru o vědomé účasti žalobkyně na podvodu se již nemusela vypořádávat s opatřeními, které žalobkyně aplikovala za účelem snížení rizika účasti na daňovém podvodu. Žalobkyně měla za to, že tímto postupem bylo zasaženo i do jejího ústavního práva na spravedlivý proces.
52. Dále žalobkyně tvrdila, že žalovaná zcela bezdůvodně odmítla zhojit procesní pochybení SFÚ, který na základě chybného úředního postupu neprovedl žalobkyni navržený důkazní prostředek, konkrétně spisem vedeným Policií ČR. Odůvodnění žalované k neprovedení důkazu spisem je dle žalobkyně ryze účelové, a to z následujících důvodů: Žalovaná svůj názor opřela o nepravdivý závěr, že správce daně nemohl být při vyžádání spisu přesnější a detailnější, neboť žalobkyně při návrhu tohoto důkazu nespecifikovala, jakého trestného činu či jakých subjektů se dané trestní řízení týká. Přitom z odvolání žalobkyně zcela jasně vyplývá, že pochybení správce daně spočívalo ve skutečnosti, že ve výroku výzvy adresované příslušnému oddělení Policie ČR žádal o zapůjčení listin vztahujících se přímo k daňovému subjektu, přičemž žalobkyně v rámci odvolání uvedla, jaké konkrétní listiny měl a mohl správce daně opatřit. Není přitom rozhodující, zda byl explicitně uveden trestný čin prověřovaný Policií ČR, když z kontextu znění odvolacího důvodu je trestný čin patrný. Doplnila, že pakliže žalovaná dospěla k závěru, že důkazní návrh žalobkyně nebyl dostatečně konkrétní, nic jí nebránilo, aby při respektování zásady součinnosti žalobkyni vyzvala k doplnění tohoto návrhu.
53. Namítala, že napadené rozhodnutí je založeno výlučně na subjektivním hodnocení stavu věcí žalovanou, když od počátku daňové kontroly a v navazujícím daňovém řízení ani SFÚ, ani žalovaná nepředložila jediný objektivní důkaz, který by její domněnky měl prokazovat. Tedy, objektivní důkazy nijak neprokazují účast žalobkyně byť jen v rovině „mohla vědět“ a tím spíše nelze mít za prokázané, že žalobkyně o daňovém podvodu věděla. Zdůraznila, že ani přijetí fabulace žalované, podle jejíhož názoru korektní vztahy, ať už na profesionální nebo osobní bázi, bez dalšího znamenají, že subjekty takového vztahu si vzájemně sdělují detaily ohledně svého podnikání, nemůže odůvodnit závěr o tom, že žalobkyně o daňovém podvodu věděla či mohla vědět. A. G. ve svědecké výpovědi

výslovně potvrdil, že on sám neměl žádné informace o dalším osudu zboží, které dodal svým odběratelům.

54. Podotkla, že celá konstrukce žalované je založena na judikatuře, která se týká situací, kdy dotčený daňový subjekt je v pozici odběratele zboží. I v tomto ohledu považovala žalobkyně postup žalované za převratný, když od dodavatele očekává stejné standardy při obchodování jako od odběratele. Dle žalobkyně takový závěr nelze akceptovat, když objektivně není možné, aby dodavatel fakticky limitoval hospodářskou soutěž ve vztahu ke svým odběratelům. Zejména v oblasti obchodu s mobilními telefony by takový postup byl značně neobvyklý a pravděpodobně by vedl ke ztrátě obchodních partnerů.
55. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti žalobkyně navrhla, aby soud zrušil žalobou napadená rozhodnutí a to včetně jemu předcházejících dodatečných platebních výměrů.

III. Vyjádření žalované k podané žalobě

56. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí a navrhla, aby soud žalobu zamítl.
57. Nad rámec žalobou napadeného rozhodnutí žalovaná nepřisvědčila námitce žalobkyně, podle které měl správce daně žalobkyni vyzvat ke konkretizaci důkazního návrhu. Uvedla, že správce daně netvrdil, že důkaz trestním spisem nebylo možné provést z důvodu nekonkrétního důkazního návrhu, a nebylo tak ani třeba vyzývat žalobkyni k jeho konkretizaci. V této souvislosti připomenula, že provedla formulaci podle důkazního návrhu žalobkyně, a tak lze těžko vyčítat správci daně, že tento neformuloval předmětnou žádost lépe, či dokonce nad rámec důkazního návrhu.
58. K námitce procesního pochybení spatřovaného ve změně právního posouzení, se kterou žalobkyně nebyla seznámena a nemohla se k ní vyjádřit, žalovaná uvedla, že v daném případě nedospěla k jinému právnímu názoru, než správce daně v dodatečných platebních výměrech, resp. zprávě o daňové kontrole. Z žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná potvrdila dodatečné platební výměry, jimiž byla stanovena DPH za předmětná období, a to ze stejného důvodu, jaký popsal správce daně ve zprávě o daňové kontrole, a totiž z důvodu neuznání nároku na odpočet daně, jelikož se žalobkyně účastnila obchodních transakcí zasažených podvodem na DPH a o tomto podvodu věděla. Byť správce daně ve zprávě o daňové kontrole používá spíše obecnou formulaci stran vědomostí žalobkyně o účasti na daňovém podvodu, tj. formulaci, že žalobkyně „věděla nebo vědět mohla a měla“, je z kontextu celé zprávy o daňové kontrole zřejmé, že správce daně vycházel z premisy, že žalobkyně o své účasti na daňovém podvodu věděla, respektive že je s ohledem na zjištěné skutečnosti vyloučené, aby žalobkyně o své účasti na daňovém podvodu nevěděla.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

59. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
60. Soud rozhodl v souladu § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, protože žádná ze stran s takovým postupem nevyjádřila nesouhlas.

61. V projednávaném případě je pro posouzení věci rozhodná interpretace pojmu daňový podvod, konkrétně podvod na DPH. Interpretací tohoto pojmu se žalovaná v napadeném rozhodnutí, stejně jako SFÚ ve zprávě o daňové kontrole, obsáhle zabývala, když poukázala na již ustálenou judikaturu SDEU a NSS. Soud se s interpretací pojmu daňový podvod na DPH provedenou žalovanou v napadeném rozhodnutí, respektive SFÚ ve zprávě o daňové kontrole, ztotožňuje.
62. Pro jednoznačnost soud shrnuje, že z rozsudku Optigen, na který poukazují oba účastníci řízení, vyplývá, že nárok na odpočet daně nemůže být dotčen tím, že v řetězci dodávek je jiná předchozí nebo následná transakce zatížena skutečnostmi, o kterých plátce neví nebo nemůže vědět. Zavedení systému odpovědnosti bez zavinění by totiž překračovalo rámec toho, co je nezbytné pro ochranu plateb do veřejného rozpočtu.
63. Dle rozsudku Mahagében představuje odmítnutí nároku na odpočet DPH výjimku ze základní zásady, kterou tento nárok představuje. Je tak na správci daně, aby prokázal objektivní okolnosti umožňující mu učinit závěr, že osoba povinná k dani věděla nebo musela vědět, že plnění uplatňované k odůvodnění nároku na odpočet bylo součástí podvodu spáchaného dodavatelem či jiným subjektem operujícím v dodavatelském řetězci na vstupu.
64. Naopak, pokud je s přihlédnutím k objektivním skutečnostem prokázáno, že dodání je uskutečněno pro osobu povinnou k dani, která věděla nebo měla vědět, že se svým nákupem účastní plnění, které je součástí podvodu na DPH, je věcí vnitrostátního soudu odmítnout takové osobě povinné k dani přiznat nárok na odpočet. Osoba povinná k dani, která věděla nebo měla vědět, že se svým nákupem účastní podvodného plnění, pak musí být pro účely Směrnice považována za osobu účastnicí se tohoto podvodu, a to bez ohledu na to, zda má z následného prodeje zboží prospěch, či nikoli. V takové situaci totiž osoba povinná k dani pomáhá pachatelům podvodu a stává se jejich spolupachatelem (viz rozsudek Kittel).
65. Z výše uvedeného vyplývá, že v daňovém řízení předně musí být postaveno najisto, v jakých skutkových okolnostech daňový podvod spočíval.
66. V napadeném rozhodnutí se žalovaná otázkou, zda v projednávaném případě došlo k daňovému podvodu na DPH, zabývala v bodech 39 až 48. V souladu s uvedenou judikaturou SDEU a NSS dospěla k závěru, že v daném případě došlo k podvodu na DPH. Konkrétně žalobkyně nakoupila mobilní telefony, které následně prodala na Slovensko společností AGA Trade a FISTO Trade. Tyto společnosti pak obratem prodaly mobilní telefony zpět do ČR společností Davolare Investment, CENTIVU a ALLREADY. Mobilní telefony byly následně prostřednictvím dalších společností dodány do Ruska, přičemž platby za dodání mobilních telefonů byly uskutečněny společností LI. Žalobkyně pak vždy nárokovala odpočet DPH. Společnosti Davolare Investment, CENTIVU a ALLREADY nepodaly přiznání k DPH a nepřiznaly tak pořízení zboží z jiného členského státu. V projednávaném případě tak došlo ke krácení DPH.
67. Daňový podvod byl daňovými orgány identifikován na základě zjištění, že společnosti Davolare Investment, CENTIVU a ALLREADY sídlily na virtuální adrese, registrace k DPH těmito společnostmi byla zrušena pro neplnění povinností, jednatele společnosti Davolare Investment a CENTIVU neměli povědomí o ekonomické činnosti svých společností a obchodu s mobilními telefony, případně společnost ALLREADY byla nekontaktní. Ke společnostem Davolare Investment, CENTIVU a ALLREADY pak

směřovaly platby prováděné společnostmi ve schématu zobrazeného ve zprávě o daňové kontrole, a to prostřednictvím účtu u stejné bankovní instituce. Tyto platby byly koordinovány, když příchozí platby byly obratem odesílány. Společnosti uvedené ve schématu peněžních toků byly nekontaktní, měly formální sídla, zrušenou registraci k DPH z důvodu nesplnění povinností, nehradily daňové povinnosti či snižovaly uplatněný nadměrný odpočet, vykazovaly minimální daňovou povinnost přes vysoké hodnoty uskutečněných zdanitelných plnění a takřka nulový rozdíl mezi počátečním a koncovým stavem bankovního účtu. Navíc jednatel společnosti AGA Trade A. G. se nikdy nesetkal s jednatelem společnosti Davolare Investment a CENTIVU. Za tyto společnosti zboží nakoupené od společnosti AGA Trade přebíral vždy řidič H. V případě společnosti ALLREADY si A. G. nebyl schopen vzpomenout na jméno kontaktní osoby. A. G. neprováděl kontrolu zboží dodaného žalobkyní, když je v některých případech přebíral skladník, na jehož jméno si A. G. nemohl vzpomenout. Tento skladník však nebyl zaměstnanec AGA Trade a neměl zmocnění k přebírání zboží. A. G. nevěděl, jak byly tímto skladníkem vyplněny CMR listy.

68. V podané žalobě žalobkyně nikterak nerozporovala, že v popsáném řetězci došlo k podvodu na DPH, když toliko namítala, že nevěděla, že se svým nákupem účastní plnění, které je součástí podvodu na DPH.
69. Skutečností, zda žalobkyně věděla, že se svým nákupem účastní plnění, které je součástí podvodu na DPH, se žalovaná zabývala v bodech 49 až 55 napadeného rozhodnutí. Vědomou účast žalobkyně na daňovém podvodu žalovaná dovodila ze čtyř souvisejících skutečností, a to z personálního propojení mezi žalobkyní a některými články řetězce, z osobní povahy vztahů mezi jediným jednatelem žalobkyně a jediným jednatelem společnosti AGA Trade (A. G.), dále z krajně neekonomického chování žalobkyně, které je v rozporu s cílem podnikání v podobě dosahování zisku, a z nestandardností obchodních transakcí mezi žalobkyní a společností AGA Trade.
70. K personálnímu propojení žalovaná poukázala na dvě skutečnosti, a to že A. G. byl v šetřených daňových obdobích zároveň zaměstnanec žalobkyně a jediný jednatel a společník společnosti AGA Trade, přičemž obchodní spolupráce se společností FISTO Trade byla navázána na základě doporučení A. G., který jako zaměstnanec žalobkyně v pozici ředitele pobočky žalobkyně na Slovensku zajišťoval monitoring slovenského trhu. Dále pak bylo personální propojení zjištěno ze skutečnosti, že společnost LI, která v konečném důsledku provedla úhradu mobilních telefonů, byla do 22. 3. 2011 společníkem žalobkyně.
71. Osobní charakter vztahů byl žalovanou dovozen ze skutečností, že A. G. vi byla po dobu více jak jednoho roku vyplácena stejná mzda jako při plném výkonu zaměstnání, a to přestože bylo jeho náplní práce pouze zaškolování nového zaměstnance, dále z umožnění souběhu zaměstnání A. G. a jeho vlastní podnikatelské činnosti, přenechání části klientely společnosti AGA Trade, poskytnutí limitu v rozsahu 2 až 3 mil. EUR na odběr zboží před úhradou zboží na počátku vzájemné spolupráce, ponechání A. G. na pozici jednatele společnosti 2P Agency Slovakia, která patří s žalobkyní do stejné mezinárodní skupiny, a konečně skutečnosti, že jednatel žalobkyně má bydliště v bytě jehož vlastníkem je A. G. s manželkou.
72. Neekonomické chování, které je v rozporu s cílem podnikání, žalovaná dovodila ze skutečnosti, že přestože na Slovensku působila společnost 2P Agency Slovakia, která je se

žalobkyní součástí stejného koncernu, žalobkyně realizovala obchody na Slovensku prostřednictvím společnosti AGA Trade.

73. Konečně nestandardnost obchodních transakcí mezi žalobkyní a společností AGA Trade byla žalovanou vyvozena ze skutečnosti, že obchodní podmínky aplikované na tyto operace nedosahovaly úrovně, které společnost AGA Trade využívala v případě jiných dodavatelů, tj. poskytnutí zboží v objemu 2 až 3 mil. EUR na splatnost 30 dnů a neprovádění kontroly kvality dodaného zboží.
74. Na základě shora uvedeného nelze přisvědčit námitce žalobkyně, podle které je napadené rozhodnutí založeno na domněnkách, mající základ v subjektivním hodnocení, které neodpovídá objektivnímu stavu věci. Naopak z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalovaná v projednávaném případě příléhavě aplikovala judikaturu SDEU a objektivním způsobem zhodnotila zjištěný skutkový stav. Soud se se závěrem žalované o vědomé účasti žalobkyně na daňovém podvodu v plném rozsahu ztotožňuje. Vědomá účast žalobkyně jednoznačně vyplývá z následujících indicií, a to z personálního propojení žalobkyně a společností AGA Trade a LI, z osobní povahy vztahů mezi jediným jednatelem žalobkyně a jediným jednatelem společnosti AGA Trade (A. G.), dále z krajně neekonomického chování žalobkyně, které je v rozporu s cílem podnikání a z nestandardnosti obchodních transakcí mezi žalobkyní a společností AGA Trade. Tyto indicie pak vedou k jednoznačnému závěru, a to že žalobkyně věděla nebo vědět měla, že se účastní daňového podvodu.
75. Vysvětlení důvodů navázání spolupráce žalobkyně s A. G., potažmo společností AGA Trade, považuje soud za nevěrohodné. Obecně totiž subjekty, náležející do stejné mezinárodní skupiny, využívají ke spolupráci předně subjekty z této skupiny a teprve následně, když tato spolupráce není možná, využijí ke spolupráci cizí subjekt. Ostatně bez této logiky by neměla existence skupin subjektů význam. Zejména však A. G. vykonával v předmětných zdaňovacích obdobích funkci jednatele společnosti 2P Agency Slovakia, která patří do stejné skupiny jako žalobkyně. Toto zjištění daňových orgánů žalobkyně v podané žalobě nikterak nerozporovala. Žalobkyně tak zkušeností a velmi dobrých pracovních výkonů A. G., tj. předpokladů pro bezproblémovou spolupráci, mohla využít v rámci společnosti 2P Agency Slovakia. Pro využití společnosti AGA Trade ke spolupráci s A. G. tak nebyl dán důvod.
76. Nelze přisvědčit námitkám žalobkyně, podle kterých se žalovaná snaží o přenos zodpovědnosti při správě daní na žalobkyni, když by žalobkyně měla kontrolovat plnění daňových povinností odběratelů svých odběratelů a s tím související námitky. Žalovaná v projednávaném případě aplikovala závěry ustálené judikatury SDEU a NSS ve věci daňového podvodu. Ve smyslu této judikatury je pro posouzení projednávané věci podstatné, zda zjednodušeně řečeno došlo k daňovému podvodu a zda o tomto podvodu žalobkyně věděla nebo vědět mohla a měla. Výše uvedenými zjištěními se žalovaná v napadeném rozhodnutí zabývala. Jinými slovy žalovaná se nesnažila o přenesení zodpovědnosti při správě daní na žalobkyni, když výlučně zjišťovala skutečnosti rozhodné pro projednávaný případ. Jednou z rozhodných skutečností projednávaného případu bylo, zda byl řetězec obchodů, jehož součástí byla i žalobkyně, stížen daňovým podvodem. Výlučně za tímto účelem se žalovaná zabývala jednáním odběratelů společnosti AGA Trade a odběratelům těchto odběratelů. Ze zjištění, že odběratelé společnosti AGA Trade, tj. společnosti Davolare Investment, CENTIVU a ALLREADY, sídlí na virtuální adrese, registrace těmito společnostem byla v důsledku neplnění povinností zrušena a společnost

ALLREADY byla nekontaktní nebo v případě zbylých společností jediní jednatelé neměli žádné povědomí o ekonomické činnosti těchto společností, a že stejné rysy, tj. zejména nekontaktnost, virtuální sídlo, zrušení registrace k DPH, vykazují i odběratelé společností Davolare Investment, CENTIVU a ALLREADY, dospěla žalovaná k závěru, že v daném případě došlo v řetězci obchodů, jehož součástí byla i žalobkyně, k daňovému podvodu. Tento závěr pak byl umocněn zjištěním žalované, že A. G. neprováděl kontrolu zboží, nikdy se nesetkal s jednatelem společností Davolare Investment a CENTIVU, neznal kontaktní osobu společnosti ALLREADY a umožnil přebírání zboží osobě bez oprávnění. S ohledem na skutečnost, že se daňové orgány zabývaly jednáním odběratelů společnosti AGA Trade a odběratelům těchto odběratelů za účelem zjištění, zda řetězec obchodních transakcí, jehož součástí byla žalobkyně, byl stížen daňovým podvodem, neshledal soud námitky žalobkyně, týkající se přenesení zodpovědnosti při správě daní na žalobkyni a porušení § 5 odst. 3 daňového řádu, důvodné.

77. Rovněž pak nelze přisvědčit námitkám žalobkyně, podle kterých nelze klást k tíži žalobkyně jednak odpovědnost za nestandardní jednání A. G., který se nikdy nesetkal s jednatelem společností Davolare Investment a CENTIVU, a dále neschopnost A. G. identifikovat kontaktní osobu společnosti ALLREADY. K výše uvedené námitce soud uvádí, že odpovědnost za výše popsané skutečnosti žalovaná nepřičítala žalobkyni. Žalovaná v napadeném rozhodnutí pouze popsané skutečnosti, tj. že se A. G. nikdy nesetkal s jednatelem společností Davolare Investment a CENTIVU a dále neschopnost A. G. identifikovat kontaktní osobu společnosti ALLREADY, posuzovala za účelem zjištění, zda došlo k daňovému podvodu. Právě popsané skutečnosti byly ve spojení se zjištěním žalované, že jediní jednatelé společností Davolare Investment a CENTIVU neměli žádné povědomí o ekonomické činnosti těchto společností, a dále že společnost ALLREADY je nekontaktní, jedním z podkladů pro závěr o spáchání daňového podvodu. Daňový podvod pak byl žalovanou dovozen dále ze skutečností, že všechny společnosti sídlily na virtuální adrese, byly nekontaktní a registrace těmito společnostem byla v důsledku neplnění povinností zrušena (viz výše). Vzhledem k tomu, že v daňovém řízení vyšlo najevo, že došlo k daňovému podvodu a žalobkyně o tomto podvodu věděla, je nevyhnutelným důsledkem celého daňového řízení, že žalobkyni nebyl uznán uplatněný odpočet DPH.
78. Obecně lze přisvědčit tvrzení žalobkyně, podle kterého byl-li A. G. dotazován na spolupráci se společnostmi Davolare Investment a CENTIVU je pravděpodobné, že je schopen uvést více detailů než v případě spolupráce se společností ALLREADY, na kterou dosud dotazován nebyl. Toto tvrzení však ztrácí na hodnověrnosti za situace, kdy obchody mezi žalobkyní a uvedenými subjekty probíhaly ve stejném období a ve značné výši, přičemž si A. G. vybavoval pouze tu spolupráci, která byla prověřována slovenskými daňovými orgány, a ve zbylém případě si nevzpomenul ani na zcela základní věc, tj. kontaktní osobu. Časový odstup od zdaňovaného období na toto hodnocení nemá žádný vliv. Soud v tomto případě přisvědčuje závěru žalované, která z popsaného jednání vyvodila důkaz o nestandardním průběhu obchodů.
79. Neopodstatněná je námitka žalobkyně, týkající se přebírání mobilních telefonů, včetně jeho specifik, tj. tvrzení, že nebylo nestandardní, že při přebírce telefonů od žalobkyně neprováděl A. G. detailní kontrolu přebíraného zboží. K uvedené námitce žalovaná v napadeném rozhodnutí poukázala na odlišnost výpovědí A. G., který připustil, že na rozdíl od zboží pořízeného od žalobkyně u jiných dodavatelů zboží kontroloval. Soud se s uvedeným závěrem ztotožňuje. Za situace, kdy společnost AGA Trade postupovala při

přejímce zboží od žalobkyně jinak než v dalších případech, svědčí tato skutečnost o nestandardnosti obchodů se žalobkyní. Na výše uvedeném nemohou nic změnit specifika přejímky mobilních telefonů, kterou popisuje žalobkyně v podané žalobě, a tvrzení žalobkyně, že jí s ohledem na korektnost vztahů nebylo divné, že A. G. zboží nekontroloval. Specifika přejímky mobilních telefonů, respektive případná „podezřelost“ žalobkyně na nestandardní předání zboží, totiž nikterak neodůvodňují odlišný přístup společnosti AGA Trade k žalobkyni a k ostatním dodavatelům. Rozlišovala-li společnost AGA Trade mezi žalobkyní a ostatními dodavateli, pokud jde o způsob přejímky zboží, dokládá to nestandardnost obchodního vztahu.

80. K námitkám žalobkyně, které mají dokládat ryze standardní pracovní vztah mezi jednatelem žalobkyně a A. G., soud uvádí, že žalovaná v napadeném rozhodnutí dospěla k závěru o skutečnosti, že žalobkyně musela vědět o jednání A. G., potažmo společnosti AGA Trade ze souboru skutečností (viz výše). Soud přisvědčuje závěru žalované, že byt každá ze skutečností, z níž byla dovozena úzká osobní vazba mezi A. G. a P., může případně mít své vysvětlení, v souhrnu se jedná o zjištění, která ve svém komplexu vypovídají o blízkém osobním vztahu a nadstandardnímu přístupu. Konkrétně tedy lze přisvědčit žalobkyni, že obecně vyplácení plné mzdy stávajícímu zaměstnanci po dobu zapracování nového zaměstnance je činěno zaměstnavatelem za účelem eliminace škody vzniklé ze ztráty stávajícího zaměstnance. Nicméně po přihlédnutí k dalším skutečnostem v projednávané věci, a to k délce zaškolování, umožnění rozjezdu vlastního podnikání ve stejném oboru jako podniká žalobkyně, přenechání části klientely žalobkyně, poskytnutí limitu v rozsahu 2 až 3 mil. EUR na odběr zboží před úhradou zboží na počátku spolupráce, ponechání na pozici jednatele společnosti 2PAgency Slovakia, která patří s žalobkyní do stejné mezinárodní skupiny, a konečně skutečnost, že jednatel žalobkyně má bydliště v bytě, jehož vlastníkem je A. G. s manželkou, je zcela nepochybné, že se o standardní pracovní vztah nejednalo.
81. K nesouhlasu žalobkyně s konstatováním žalované, že řízení vlastní korporace je náročnější a tvrzením, že žalovaná nikterak nezohlednila vyjádření A. G., ve kterém popsal nižší časovou náročnost jeho podnikání, soud předně poukazuje na žalobou napadené rozhodnutí. V uvedeném rozhodnutí se žalobkyně zabývala důvodem ukončení pracovního poměru A. G. u žalobkyně toliko okrajově a v souvislosti s chováním žalobkyně, která k uskutečnění obchodů na Slovensku využívala nikoliv společnost patřící do stejné skupiny jako žalobkyně, nýbrž společnost AGA Trade. V této souvislosti žalovaná označila za stěžejní uvěřitelný důvod ukončení poměru A. G. u žalobkyně, podle kterého to byla snaha o výkon méně náročné činnosti s ohledem na zdravotní a rodinné důvody. K uvedenému závěru žalovaná dospěla na základě obecného konstatování, že řízení vlastní korporace je náročnější činnost zahrnující též odpovědnost za celý chod korporace a povinnosti a odpovědnosti A. G. tedy musely být většího rozsahu než jeho povinnosti jako zaměstnance. Předně soud uvádí, že důvody ukončení pracovního poměru A. G. u žalobkyně neměly vliv na posouzení projednávaného případu. Obecně pak lze přisvědčit konstatování žalované, že řízení vlastní korporace je náročnější a odpovědnější činnost než zaměstnanecký poměr. Zatímco totiž v případě běžného zaměstnaneckého poměru má zaměstnanec na starost zpravidla konkrétně úzce vymezený okruh záležitostí korporace, v případě řízení korporace je odpovědnost za veškeré záležitosti korporace na vlastníkově, respektive jednatele korporace. Na výše uvedeném zcela obecném konstatování nemůže nic změnit časová náročnost činnosti, na kterou poukazuje žalobkyně, případně sjednání subdodavatelů na další činnosti korporace. Vzhledem k tomu, že důvod ukončení

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

pracovního poměru A. G. u žalobkyně nebyl pro projednávání případ rozhodný, neshledal soud tuto námitku relevantní.

82. K tvrzení žalobkyně, že i kdyby věděla o tom, že AGA Trade neprovádí detailní kontrolu dodaného zboží, neshledala by na tom nic podezřelého, a souvisejícím námitkám soud uvádí, že z napadeného rozhodnutí vyplývá, že zjištění o tom, že společnost AGA Trade neprováděla kontrolu kvality zboží při jeho přebírání od žalobkyně, vyplynulo z výpovědi A. G.. Toto zjištění žalobkyně v podané žalobě nerozporovala. Žalovaná pak tuto skutečnost zohlednila v rámci zjištění o nestandardnosti obchodních transakcí mezi žalobkyní a společností AGA Trade, a to vedle zjištění, že žalobkyně poskytla společnosti AGA Trade zboží na splatnost v objemu 2-3 mil EUR. Zjištění o nestandardnosti obchodních transakcí pak vedle ostatních zjištění, tj. z personálního propojení mezi žalobkyní a některými články řetězce, z osobní povahy vztahů mezi jediným jednatelem žalobkyně a jediným jednatelem společnosti AGA Trade (A. G.), dále z krajně neekonomického chování žalobkyně, které je v rozporu s cílem podnikání v podobě dosahování zisku, vedlo daňové orgány k závěru, že žalobkyně věděla nebo vědět mohla o daňovém podvodu. Žalobkyně pak musela vědět, že společnost AGA Trade neprovádí kontrolu kvality přebíraného zboží. Jak totiž vyplývá z výpovědi A. G., kontrola kvality zboží byla prováděna u všech dodavatelů s výjimkou žalobkyně. Z uvedeného soud dovozuje, že kontrola kvalit zboží standardně probíhá u každé přejímky mobilních telefonů. Na výše uvedeném nemůžou nic změnit případná specifika balení mobilních telefonů. I specifika popsaná žalobkyní totiž umožňují řádný příjem zboží, včetně kontroly kvality.
83. Pokud pak žalobkyně opakovaně poukazuje na skutečnost, že společnost AGA Trade nebyla neznámým partnerem, a to díky tomu, že jednatelem byl bývalý zaměstnanec A. G., a tímto odůvodňuje mj. neprovádění kontroly dodaného zboží, poskytnutí úvěru ve výši 3 mil EUR se splatností 30 dnů pro některé případy, soud uvádí, že v tomto případě žalobkyně nedostala povinnosti chovat se v obchodních jednáních dostatečně obezřetně. Skutečnost, že osoba řádně plní své povinnosti jako zaměstnanec, totiž nemusí nutně znamenat, že se tak bude chovat i jako smluvní partner. Dostatečná obezřetnost jednání žalobkyně vůči společnosti AGA Trade, respektive vůči A. G. tak byla zcela na místě, tím spíš, že společnost AGA Trade byla na počátku své podnikatelské činnosti a na počátku spolupráce se žalobkyní. Vybočení ze standardního modelu chování, které je příznačné pro obchodní vztahy, svědčí o nestandardnosti jednání žalobkyně. Na výše uvedeném pak nic nemůže změnit tvrzení žalobkyně, že limit nebyl poskytnut pro každou objednávku, když některé objednávky byly hrazeny dopředu. Výše uvedené totiž dokládá, že k vytýkanému jednání skutečně došlo.
84. Soud pak přisvědčuje závěru žalované o existenci úzkých osobních vazeb mezi jednatelem žalobkyně a A. G.. Existence úzkých osobních vazeb jednoznačně vyplývá ze skutečností uvedených v bodu 50 napadeného rozhodnutí. Konkrétně tedy z vyplácení plné mzdy A. G. po dobu zaškolování nového zaměstnance, které trvalo (nestandardně) po dobu cca 1,5 roku, umožnění souběhu zaměstnání a vlastní podnikatelské činnosti A. G., a to ve stejné oblasti, včetně přenechání části klientů, poskytnutí limitu ve výši 2-3 mil EUR jednatelem žalobkyně na počátku spolupráce na odběr zboží na splatnost, setrvání A. G. na pozici jednatele společnosti 2P Agency Slovakia po ukončení pracovního poměru bez odměny a umístění bydliště jednatele žalobkyně do bytu vlastněného A. G. a jeho manželky. Soud souhlasí se žalovanou, že výše uvedené jednoznačně dokládá, že vztah

jednatele žalobkyně a A. G. přesáhl standardní pracovní rámec, ale byly zde úzké osobní vazby. Popsané skutečnosti totiž nejsou v pracovně právních vztazích nikterak obvyklé, respektive tyto skutečnosti značným způsobem překračují běžný rámec pracovně právního vztahu. Právě toto značné vybočení svědčí o existenci úzkých osobních vazeb jednatele žalobkyně a A. G..

85. Obecně lze přisvědčit tvrzení žalobkyně, podle kterého existence případného osobního vztahu nezakládá vědomost o aktivitách osob. V daném případě však vědomost žalobkyně o aktivitách A. G. jednoznačně vyplývají ze zjištěných skutečností. Konkrétně z personálního propojení mezi žalobkyní a některými články řetězce, z osobní povahy vztahů mezi jediným jednatelem žalobkyně a jediným jednatelem společnosti AGA Trade (A. G.), dále z krajně neekonomického chování žalobkyně, které je v rozporu s cílem podnikání v podobě dosahování zisku a z nestandardnosti obchodních transakcí mezi žalobkyní a společností AGA Trade (viz výše). Právě souhrn těchto skutečností jednoznačně vylučuje, že se v daném případě jednalo pouze o osobní vztah. Tyto skutečnosti se zcela zásadním způsobem odchyľují od standardu osobních vztahů a dokládají tak vědomost žalobkyně o aktivitách A. G.. S ohledem na uvedené neshledal soud oprávněnou námitku žalobkyně, týkající se obeznámenosti o vzájemných aktivitách žalobkyně a A. G..
86. Za nevěrohodné považuje soud vysvětlení žalobkyně, týkající se neexistence ekonomického opodstatnění transakcí prostřednictvím společnosti AGA Trade na místo společnosti 2P Agency Slovakia. Je zcela standardním ekonomickým chováním subjektů, které náleží do stejné skupiny, že ke vzájemné spolupráci jsou předně využívány subjekty z této skupiny. Tato zásada platí tím víc za situace, kdy ekonomická činnost některého ze subjektů skupiny vede k vykázání daňové ztráty. Cílem existence skupin je totiž především optimalizace činností členů skupiny, a tedy maximalizace dosažení zisku jednotlivých členů skupiny, a tedy i samotné skupiny. Opačný závěr by byl v rozporu s důvody existence skupin subjektů a vzájemné spolupráce subjektů v rámci skupiny. Jestliže tedy žalobkyně chtěla uskutečnit prodej mobilních telefonů na Slovensko, a to ve značném rozsahu, bylo zcela racionálním a logickým počínáním, aby ke své spolupráci využila společnost, patřící do stejné skupiny, tj. společnost 2P Agency Slovakia, tím spíš že tato společnost vykazovala dle tvrzení žalobkyně v posledních letech daňové ztráty. Tímto obchodem totiž mohlo dojít k zásadnímu zlepšení ekonomické situace společnosti 2P Agency Slovakia a tím i celé skupiny. Pokud pak žalobkyně poukazovala na výpověď A. G., coby osoby mající důležité obchodní vztahy s odběrateli ze SNS s tím, že z tohoto důvodu upřednostnila vztahy se společností AGA Trade, soud považuje za rozhodné, že A. G. byl v předmětných zdaňovacích obdobích rovněž jednatelem společnosti 2P Agency Slovakia. Váže-li tedy žalobkyně důvody spolupráce se společností AGA Trade na osobu A. G., A. G. vi nic nebránilo v tom, aby obchodní vztahy s významnými odběrateli ze SNS uskutečňoval z pozice jednatele společnosti 2P Agency Slovakia. Hodnocení ekonomického opodstatnění transakcí žalobkyně prostřednictvím společnosti 2P Agency Slovakia, kterou provedla žalovaná v napadeném rozhodnutí, tak soud považuje za přílehlavé. Na výše uvedeném nemůže nic změnit navrhovaný důkaz žalobkyně, spočívající v seznamu faktur vydaných žalobkyní 2P Agency Slovakia v roce 2010. Seznam faktur totiž může být podklad pouze k výši obrátu společnosti 2P Agency Slovakia v roce 2010, nikoliv však k ekonomické opodstatněnosti využití společnosti AGA Trade ke spolupráci v předmětných zdaňovacích obdobích.

87. Námitku, podle které společnost LI byla zapsaným společníkem žalobkyně do 22. 3. 2011 a chybí tedy jakákoliv souvislost mezi skutečností, že LI byla společníkem žalobkyně a že LI provedla platby za vyvezené zboží, neshledal soud důvodnou. Předně SFÚ, stejně jako žalovaná, vždy zohlednil skutečnost, že společnost LI byla společníkem žalobkyně do 22. 3. 2011, tj. před obdobím, kterého se týkala daňová kontrola. Ze skutečnosti, že společnost LI byla do 22. 3. 2011 společníkem žalobkyně, daňové orgány vyvozovaly personální propojení mezi žalobkyní a společností LI. Právě toto propojení ve spojení se zjištěním, že žalobkyně vystupovala na počátku řetězce a společnost LI na konci řetězce provedla úhradu zboží, a to přestože k přeprodeji došlo mezi cca dvěma desítkami společností, bylo SFÚ posouzeno jako nestandardní okolnost, respektive okolnost, která v souladu s judikaturou EU může naznačovat vzájemně koordinovaná jednání. S výše uvedeným posouzením se soud plně ztotožňuje. Ukončení působení společnosti LI na pozici společníka žalobkyně automaticky nevede k okamžitému přetrhání vazeb mezi osobami, které za jednotlivé společnosti jedná. Tyto vazby vždy přetrvávají i po určitou dobu po ukončení působení společnosti na pozici společníka jiné společnosti. O výše uvedeném ostatně svědčí i skutečnost, kterou žalovaná uvedla v napadeném rozhodnutí a kterou žalobkyně nikterak v podané žalobě nerozporovala, a to že osoba, která zastupovala společnost LI na valných hromadách žalobkyně, tj. p. I. Š., je od 2. 12. 2015 jedním ze společníků společnosti, která patří do stejné skupiny jako žalobkyně, tj. společnosti 2P Agency Slovakia. Vazby mezi žalobkyní a společností LI, respektive osobou, která LI zastupovala na valných hromadách žalobkyně, přetrvaly i poté, kdy LI ukončila své působení na pozici společníka žalobkyně. Na výše popsaném personálním propojení pak nemůže nic změnit povaha činnosti společnosti LI, zajišťující dle Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (viz č. j. 5570029/13/2001-05402-107314) platební styk, kterou žalobkyně v podané žalobě popisuje. Odlišná povaha činnosti žalobkyně a LI totiž není způsobilá zpochybnit závěr o personálním propojení společnosti LI a žalobkyně.
88. Tvzení žalobkyně, podle kterého žalovaná ignorovala informace o povaze činnosti LI, nemá oporu v napadeném rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí, konkrétně v bodu 82, žalovaná uvedla, z jakého důvodu neměl tento důkaz vliv na úvahy SFÚ a proč má za to, že SFÚ tento důkaz neopominul.
89. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, podle které žalobkyně neovlivňovala činnost společností AGA Trade a FISTO Trade, prostřednictvím kterých mělo být dodáno zboží zpět do ČR. K uvedené námitce soud poukazuje na zprávu o daňové kontrole a na napadené rozhodnutí. Z těchto podkladů jednoznačně vyplývá, že zboží bylo prostřednictvím společností AGA Trade a FISTO Trade dodáno zpět do ČR a dále že žalobkyni nebylo daňovými orgány vytýkáno, že by jakýmkoliv způsobem ovlivňovala činnost společností AGA Trade a FISTO Trade. Daňové orgány pouze tvrdily, že s ohledem na zjištěné skutečnosti, tj. personální propojení, osobní povahu vztahů, krajně neekonomické chování žalobkyně a nestandardnosti obchodních transakcí (viz výše) žalobkyně věděla nebo měla vědět o daňovém podvodu. S ohledem na skutečnost, že daňové orgány nevytýkaly žalobkyni namítané tvrzení, tj. že by ovlivňovala činnost společností AGA Trade a FISTO Trade, neshledal soud námitku žalobkyně důvodnou.
90. Námitku, podle které platební styk popsáný ve zprávě o daňové kontrole nemá k žalobkyni žádný vztah, tedy že nikdy s dotčenými subjekty nejednala a nevěděla a ani vědět nemohla, že zboží bude dále dodáno uvedeným subjektům, neshledal soud oprávněnou. Rovněž v tomto případě soud odkazuje na napadené rozhodnutí, respektive

na zprávu o daňové kontrole. Ze zprávy o daňové kontrole totiž vyplývá, že se SFÚ zabýval peněžními toky pouze za účelem posouzení, zda v řetězci obchodních transakcí, jehož byla žalobkyně součástí, došlo k daňovému podvodu či nikoliv. Pouze a výlučně za tímto účelem se daňové orgány zabývaly popsányými peněžními toky. V této souvislosti soud připomíná, že popil peněžních toků, včetně koordinace plateb, byl jedním ze souboru zjištění vedoucích daňové orgány k závěru, že v daném případě byl řetězec obchodních transakcí stížen daňovým podvodem (viz výše). Z toku peněžních prostředků však nebyly činitelny žádné závěry daňových orgánů o vědomé účasti žalobkyně na daňovém podvodu. Vzhledem k tomu, že z toku peněžních prostředků nebyla SFÚ vyvozována žádná zjištění o vědomé účasti žalobkyně na daňovém podvodu, soud neshledal tuto námitku žalobkyně důvodnou.

91. Protože pak z toku peněžních prostředků nečinil SFÚ žádné závěry vztahující se ke zjištění, zda žalobkyně věděla nebo mohla vědět o daňovém podvodu, nemá tvrzení žalobkyně, že v rozhodné době neměla účet u společnosti Raiffeisenbank, a.s., žádný význam. Skutečnost, zda žalobkyně měla nebo neměla účet u společnosti Raiffeisenbank, a.s. nemá za dané situace pro projednávaný případ žádný dosah, neboť nemůže sama o sobě jakýmkoliv způsobem zpochybnit závěr, zda žalobkyně o daňovém podvodu věděla nebo vědět mohla. Jinými slovy neexistence účtu žalobkyně u společnosti Raiffeisenbank, a.s. nemůže vyvrátit skutečnosti, ze kterých je dovozována vědomá účast žalobkyně na daňovém podvodu, tj. personální propojení, osobní povaha vztahů, krajně neekonomické chování žalobkyně a nestandardnosti obchodních transakce.
92. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, podle které bylo po žalobkyni požadováno prokázání negativních skutečností. Daňový spis předložený žalovanou, stejně jako zpráva o daňové kontrole, neskýtá žádnou oporu pro závěr, že by daňové orgány požadovaly po žalobkyni předložit jakýkoliv doklad, ze kterého by vyplývalo, že mezi žalobkyní a společnostmi, které jsou zachyceny v toku peněžních prostředků a které jsou dle zjištění SFÚ nekontaktní, neexistuje spojení. Soud opětovně zdůrazňuje, že tok peněžních prostředků mezi jednotlivými společnostmi byl zkoumán pouze za účelem zjištění, zda v řetězci obchodů, jehož součástí byla žalobkyně, došlo k daňovému podvodu, či nikoliv. Daňové orgány tak po žalobkyni nepožadovaly prokázání negativních skutečností.
93. K poukazu žalobkyně, že neodvedla DPH, k čemuž nebyla povinna, neboť dodání zboží do jiného členského státu je od této daně osvobozeno, soud odkazuje na výše uvedenou judikaturu SDEU. Z této judikatury plyne, že nárok na odpočet DPH není možné uplatnit v případě, že v řetězci obchodních transakcí došlo k daňovému podvodu a daňový subjekt o takovém záměru věděl či vědět mohl. Právě k tomuto případu došlo v projednávané věci.
94. K námitce žalobkyně, podle které z rozsudku Optigen vyplývá povinnost žalované zabývat se dodáním zboží, ke kterému došlo mezi žalobkyní a společnostmi AGA Trade a FISTO Trade bez ohledu na další dodání zboží, ke kterému došlo po prvotní transakci, soud uvádí, že rozsudek Optigen je nutno vykládat komplexně, tj. v souvislosti s ostatními rozhodnutími, které se obdobnou problematikou zabývají (viz výše rozsudek Mahagében a Kittel). Právě ze souvisejících rozsudků vyplývá, že je-li dodání zboží uskutečněno pro osobu povinnou k dani, která věděla nebo měla vědět, že se svým nákupem účastní plnění, které je součástí podvodu na DPH, nárok na odpočet daně nevzniká. Ze zprávy o daňové kontrole a rovněž z napadeného rozhodnutí vyplývá, že se daňové orgány zabývaly obchodními transakcemi v řetězci za účelem zjištění, zda tento řetězec byl stížen daňovým podvodem, či nikoliv. Pouze za tímto účelem daňové orgány posuzovaly řetězec

jednotlivých dodání zboží. Pokud však jde o posouzení vědomé účasti žalobkyně na tomto řetězci, daňové orgány vytýkaly žalobkyni zcela jednoznačně skutečnosti, které se přímo týkaly pouze žalobkyně a jejích obchodních transakcí. S ohledem na výše uvedené má soud za to, že daňové orgány nepochybily, když při posuzování, zda došlo k podvodu na dani, přihlédly i k dalšímu dodání zboží, ke kterému došlo po prvotní transakci.

95. Nedůvodná je námitka žalobkyně, podle které se žalovaná nevyrovnala se závěry rozsudku Optigen. K výše uvedené námitce soud odkazuje na žalobou napadené rozhodnutí, konkrétně na bod 62 napadeného rozhodnutí. V uvedeném bodu žalovaná shrnula námitku žalobkyně z podaného odvolání a rovněž sdělila, z jakého důvodu má za to, proč při aplikaci tohoto rozsudku SFÚ nepochybil.
96. Námitku, podle které judikatura SDEU a NSS, na kterou se daňové orgány odvolávají, není přílehavá a použitelná, neboť dopadá na případy, kdy plátce vystupuje v roli odběratele a nikoliv dodavatele, neshledal soud oprávněnou. Dle názoru soudu daňové orgány v projednávaném případě aplikovaly obecné závěry, ke kterým dospěla judikatura SDEU a NSS. Tyto obecné závěry pak byly učiněny bez ohledu na to, zda se daňový subjekt v řetězci ocitl v roli dodavatele nebo odběratele. S ohledem na skutečnost, že se obecné závěry judikatury neváží na postavení daňového subjektu v řetězci, respektive toto postavení není pro posouzení rozhodné, ale posuzují řetězec obchodních transakcí jako celek, neshledal soud námitku žalobkyně oprávněnou.
97. Rovněž nedůvodnou shledal soud námitku žalobkyně, podle které správce daně neoprávněně přenáší důkazní břemeno na žalobkyni, a to v rozporu s daňovým řádem a rozsudkem NSS a ÚS. V projednávaném případě není mezi účastníky řízení sporné, že žalobkyně unesla důkazní břemeno podle § 92 odst. 3 daňového řádu. Sporné mezi účastníky řízení je, zda správce daně unesl důkazní břemeno podle § 92 odst. 5 daňového řádu, tj. zda správce daně prokázal, že v daném případě došlo k podvodu na DPH a zda o tomto podvodu žalobkyně věděla nebo vědět mohla. Dle názoru soudu v daňovém řízení byla objektivně zjištěna existence daňového podvodu a rovněž i skutečnost, že žalobkyně o tomto podvodu věděla nebo vědět měla (viz výše). Správce daně tak unesl důkazní břemeno podle § 92 odst. 5 daňového řádu, čímž opětovně došlo k přenesení důkazního břemene na žalobkyni. Na základě shora uvedeného má soud za to, že daňové orgány postupovaly v souladu se závěry rozhodnutí NSS, ÚS a SDEU, na který poukazovala žalobkyně.
98. Žalovaná nepochybila, jestliže se v napadeném rozhodnutí nezabývala opatřeními žalobkyně, jejich účelem je předejít a zabránit zatažení žalobkyně do nekalého jednání jiných subjektů. Soud přisvědčil závěru žalované, že za situace, kdy byla prokázána vědomá účast žalobkyně na daňovém podvodu, není třeba se zabývat případnými opatřeními k prevenci daňového podvodu. Případné přijetí opatření k prevenci daňových podvodů při vědomé účasti na daňovém podvodu nemůže žalobkyni zbavit odpovědnosti za daňový podvod. Opačný názor by totiž umožnil daňovému subjektu vyvinut se z odpovědnosti za vědomě spáchaný daňový podvod.
99. Tvzení žalobkyně, podle kterého žalovaná odůvodňuje napadené rozhodnutí tak, že žalobkyně o podvodu na dani z přidané hodnoty věděla, přičemž zpráva o daňové kontrole vychází z premisy, že žalobkyně měla a mohla vědět, nemá oporu ve spisovém materiálu. Ze správy o daňové kontrole jednoznačně vyplývá, že SFÚ prováděl za účelem doložení oprávněnosti použití institutu „*daňový subjekt věděl nebo mohl vědět*“ tzv. „*Axel Kittel test*“ (viz str. 68–69 zprávy o daňové kontrole). Po jeho provedení SFÚ dospěl k jednoznačnému

závěru, a to že personální propojení žalobkyně a společnosti AGA Trade a úhrada zboží ze strany společnosti LI „*jsou natolik podezřelé, že prakticky vylučují, že by celý podvodný řetězec mohl fungovat bez toho, aniž by o něm daňový subjekt věděl nebo o něm vědět mohl*“. Zcela obdobné konstatování SFÚ zopakoval v části zprávy o daňové kontrole, kde se vyrovnával s námitkami žalobkyně, konkrétně na str. 71 a 72 této zprávy. Na straně 72 zprávy o daňové kontrole pak SFÚ výslovně dospěl k závěru, že se žalobkyně „*vědomě účastnila řetězce dodávek, které byly zatíženy podvodným jednáním v oblasti zdanění daní z přidané hodnoty*“. S ohledem na výše uvedené má soud za to, že jak SFÚ, tak žalobkyně dospěly ke shodnému závěru. Soud tak žalobkyní namítané pochybení neshledal.

100. Soud neshledal účelovým odůvodnění žalované, týkající se důvodů neprovedení důkazů spisem Policie ČR OKFK-866-2773/TČ-2012-252502. K výše uvedené námitce soud považuje za rozhodné, že žalobkyně požadovala v průběhu daňového řízení, včetně podaného odvolání obecně provedení důkazu Spisem. K uvedené žádosti z daňového spisu vyplynulo, že SFÚ vyzval Policii ČR k zapůjčení listin a jiných věcí k ohledání ve věci uvedeného spisu (viz výzva ze dne 3. 5. 2016, č. j. 117650/16/4230-22971-709154). Policie ČR však možnost nahlédnutí do tohoto spisu zamítla, neboť trestní řízení nebylo vedeno proti žalobkyni. SFÚ tak byl Policíí ČR doručen pouze soupis přijatých a vydaných daňových dokladů žalobkyně, který však na kontrolní zjištění žalované neměly žádný vliv. SFÚ tak nepochybil, když provedl v rámci daňového řízení důkaz pouze listinami ze spisu, které mu byly zaslány Policíí ČR. Soud nesouhlasí s tvrzením žalobkyně o nesprávné formulaci výzvy SFÚ. Je tomu tak proto, že jestliže SFÚ neměl bližší informace k navrhovanému důkazu, nezbylo mu než výzvu formulovat obecně. Žalovaná pak nepochybila, když opětovně Polici ČR nepožádal o žalobkyní zmiňované listiny (listiny obsahující vyjádřený A. G. a osob oprávněných jednat za společnosti, které zboží od společností AGA TRADE a FISTO Trade odebíraly). Jestliže totiž bylo Policíí ČR zamítnuto nahlédnutí do spisu jako celku, nelze se domnívat, že při bližším vymezení listin by byly tyto listiny daňovým orgánům dány k dispozici. Kdyby tomu tak bylo, umožnila by Policie ČR SFÚ nahlédnout alespoň do části spisu, případně by mu zaslala kopii těchto listin. Ostatně tak tomu bylo v případě zasláných daňových dokladů žalobkyně. V této souvislosti rovněž nelze odhlédnout od skutečnosti, že A. G., tj. jednatel společnosti AGA TRADE, byl vyslechnut žalovanou v rámci doplnění dokazování v odvolacím řízení. Jednatelé společností, které zboží od společností AGA TRADE a FISTO Trade odebíraly, pak byli vyslechnuti (v případě, že byli kontaktní) v průběhu řízení před SFÚ.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

101. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
102. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.
103. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost v souvislosti, s níž by jí náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 11. ledna 2021

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu